

ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Obsah dokumentu má informatívny charakter

36/2005

ЗАКОН

від 19 січня 2005 року

про сім'ю та про внесення змін до деяких законів

Національна рада Словацької Республіки постановила щодо цього закону:

Стаття I

Основні принципи

Стаття 1

Шлюб - це союз чоловіка і жінки. Суспільство всіляко оберігає цей унікальний союз і сприяє його благу. Чоловік і дружина рівні в правах і обов'язках. Основна мета шлюбу - створити сім'ю і правильно виховати дітей.

Стаття 2

Сім'я, створена шлюбом, є основною клітиною суспільства. Суспільство всебічно захищає всі форми сім'ї.

Стаття 3

Батьківство – надзвичайно визнана суспільством місія жінки та чоловіка. Суспільство визнає, що стабільне середовище сім'ї, сформоване батьком і матір'ю дитини, є найбільш придатним для всебічного і гармонійного розвитку дитини. Суспільство надає батькам не тільки захист, а й необхідну турботу, особливо матеріальну підтримку батьків та допомогу у здійсненні батьківських прав та обов'язків.

Стаття 4

Усі члени сім'ї зобов'язані допомагати один одному і відповідно до своїх здібностей і можливостей забезпечувати підвищення матеріального і культурного рівня сім'ї. Батьки мають право виховувати дітей відповідно до власних релігійних

і світоглядних переконань та обов'язок створювати мирне і безпечне середовище в сім'ї. Батьківські права та обов'язки належать обом батькам.

Стаття 5

Інтереси неповнолітньої дитини є головним фактором при прийнятті рішень з усіх питань, які її стосуються. При визначенні та оцінці інтересу малолітньої дитини враховується переважно

- а) рівень догляду за дитиною,
- б) безпека дитини, а також безпека і стабільність середовища, в якому дитина перебуває,
- в) захист гідності, а також розумовий, фізичний та емоційний розвиток дитини
- г) обставини, пов'язані зі станом здоров'я дитини або її інвалідністю,
- д) загрозу розвитку дитини шляхом посягання на її гідність та загрозу розвитку дитини шляхом втручання в психічну, фізичну та емоційну недоторканість особи, яка є близькою дитині,
- е) умови для збереження особистості дитини та розвитку її здібностей і нахилів,
- є) думка дитини та її можливий вплив на конфлікт лояльності та подальше почуття провини,
- ж) умови для створення та розвитку стосунків з обома батьками, братами та сестрами та іншими близькими людьми,
- з) використання можливих засобів для збереження сімейного середовища дитини, якщо розглядається втручання у здійснення батьківських прав та обов'язків.

ЧАСТИНА ПЕРША

ШЛЮБ

ГЛАВА ПЕРША

ВИНИКНЕННЯ ШЛЮБУ

§ 1

(1) Шлюб - це союз чоловіка та жінки, який утворюється на основі їх добровільного та вільного рішення про вступ у шлюб після виконання умов, встановлених цим законом.

(2) Метою шлюбу є створення гармонійної і постійної спільноти життя, яка забезпечить належне виховання дітей.

(3) Чоловік і жінка, які бажають вступити в спільний шлюб (далі - заручені), повинні заздалегідь знати риси характеру і стан здоров'я один одного.

§ 2

Шлюб укладається шляхом заяви про згоду (далі - заява) подружжя перед органом населеного пункту або міського округу, який веде РАЦС (далі - ЗАГС), або перед органом зареєстрованої церкви чи релігійного товариства¹⁾ (далі – «церковний орган»). Наречені публічно і урочисто заявляють у присутності двох свідків, що вони вступають у шлюб.

§ 3

Громадянин Словацької Республіки може одружитися за кордоном відповідно до цього Закону в призначеному для цього органі Словацької Республіки.

§ 4

Одруження в ЗАГСі

(1) Заява про шлюб робиться зарученою парою в будь-якому відділі реєстрації актів цивільного стану в присутності міського голови чи мера, або уповноваженого члена ради населеного пункту і чи міської ради в присутності реєстратора.

(2) Орган реєстрації актів цивільного стану, в районі якого укладається шлюб, може дозволити укласти шлюб в будь-якому іншому відповідному місці свого району.

(3) Якщо життю одного із наречених загрожує безпосередня загроза, шлюб можна укласти в будь-якому місці. Дозвіл згідно з абзацом 2 не потрібен.

§ 5

Одруження перед органом церкви

(1) Оголошення про шлюб робиться зарученою перед особою, яка виконує діяльність священнослужителя зареєстрованої церкви чи релігійного товариства¹⁾ як компетентного органу

(2) Шлюб перед органом церкви укладається в церкві чи іншому відповідному місці, визначеному внутрішнім розпорядком церкви чи релігійного товариства для релігійних обрядів чи релігійних дійств.

(3) Якщо життю одного з наречених загрожує пряма загроза, шлюб можна укласти в будь-якому зручному місці.

(4) Орган церкви, перед якою було укладено шлюб, зобов'язана протягом трьох робочих днів передати акт про укладення шлюбу із зазначенням фактів згідно з особливими правилами²⁾ до органу РАЦСу, в районі якого укладено шлюб.³⁾

§ 6

(1) Наречені зобов'язані до шлюбу подати встановлені законом документи.⁴⁾

(2) При укладанні шлюбу наречені погоджуються заявити, що їм не відомі обставини, які перешкоджають укладенню шлюбу, і що їм відомий стан їх здоров'я.

(3) Snúbenci pri uzavieraní manželstva pred matričným úradom alebo pred orgánom cirkvi aj súhlasne vyhlásia, či При укладанні шлюбу наречені також заявляють у своїй згоді перед органом РАЦСу або перед органом церкви, чи

а) прізвище одного з них буде їхнім спільним прізвищем,

б) вони збережуть свої попередні прізвища, або

в) вони збережуть свої попередні прізвища, або прізвище одного з них буде їх загальним прізвищем, а один з них також збереже своє попереднє прізвище; наречений, який вже має два прізвища, вказує, яке з попередніх прізвищ він залишить після одруження.

(4) Якщо заручена пара зберігає свої попередні прізвища відповідно до абзацу 3 буква б), вони погоджуються оголосити, яке з їхніх прізвищ буде прізвищем їхніх спільних дітей. Якщо подружжя складають заяву згідно з абзацом 3 буква в), прізвище їхніх дітей буде спільним прізвищем батьків.

(5) Той, хто хоче вступити в другий і наступний шлюб, зобов'язаний довести, що його попередній шлюб припинився або що суд визнав шлюб недійсним.

(6) Наречений може вимагати від РАЦСу або компетентного органу згідно з § 3 відмовитися від подання законних документів згідно з параграфом 1, якщо їх імпорт пов'язаний з перешкодою, яку важко подолати. Прохання має бути письмове, особисто подане нареченим, підписане нареченим і детально обґрунтоване. Відділ реєстрації актів цивільного стану подає заяву з розгорнутим висновком у п'ятиденний строк з дня її надходження для прийняття рішення до районного відділу, який протягом п'яти днів з дня надходження приймає рішення; ЗАГС зобов'язаний цим рішенням. Відповідно до § 3, компетентний орган подає заяву з докладним висновком для прийняття рішення до Міністерства внутрішніх справ Словацької Республіки, яке приймає рішення протягом п'яти днів з моменту доставки заяви; компетентний орган відповідно до § 3 зобов'язаний цим рішенням.

§ 7

При прямій загрозі життю одного з наречених подання встановлених законом документів не вимагається. Наречені повинні погодитися заявити, що їм не відомі обставини, які перешкоджають укладенню шлюбу.

§ 8

(1) На підставі письмової заяви обох з подружжя орган РАЦСу допускає заяву подружжя про вступ у шлюб його представником. У заяві згідно з першим реченням мають бути зазначені поважні причини для дозволу на укладення шлюбу представником одного з подружжя. Довіреність повинна бути оформлена в письмовій формі, а підпис на довіреності повинна бути офіційно засвідчена, інакше шлюб не відбудеться.

(2) Письмова довіреність містить

- а) ім'я, по батькові, дата народження, постійне місце проживання нареченої та представника,
- б) оголошення прізвища подружжя та їхніх спільних дітей в чоловічій і жіночій формі,
- в) заява про те, що довіреному не відомі обставини, що перешкоджають укладенню шлюбу, і що подружжю відомий стан здоров'я один одного.

(3) Скасування довіреності має силу лише в тому випадку, якщо другий з подружжя дізнався про це до того, як заявив про вступ у шлюб.

(4) Представником одного з подружжя може бути лише повнолітня фізична особа, яка є дієздатною. Представник має бути однієї статі з уповноваженим представником.

ГЛАВА ДРУГА

ОБСТАВИНИ, ЩО ВИКЛЮЧАЮТЬ УКЛАДЕННЯ ШЛЮБУ

§ 9

(1) Шлюб не може бути укладений з одруженим чоловіком чи заміжньою жінкою; у такому випадку суд без пропозиції вирішує, що шлюб є недійсним.

(2) Суд не вирішує питання про недійсність шлюбу, і шлюб стає дійсним, якщо попередній шлюб припинено або якщо суд постановив, що попередній шлюб є недійсним.

§ 10

Шлюб не може бути укладений між предками і нащадками, а також між братами і сестрами; те саме стосується споріднення, встановленого усиновленням. У такому випадку суд визнає шлюб недійсним навіть без пропозиції.

§ 11

(1) Шлюб не може бути укладено неповнолітньою особою. Відповідно до мети шлюбу суд може як виняток дозволити вступ у шлюб неповнолітньої особи, яка

досягла 16 років. Без дозволу суду шлюб вважається недійсним. У такому випадку суд визнає шлюб недійсним навіть без пропозиції.

(2) Суд не вирішує питання про недійсність шлюбу, а шлюб стає дійсним, якщо чоловік або дружина (далі - чоловік), які на момент укладення шлюбу були неповнолітніми та досягли 16 років, 18 або якщо дружина завагітніла.

§ 12

(1) Шлюб не може бути укладений особою, позбавленою дієздатності.

(2) Особа, дієздатність якої обмежена, може вступити в шлюб лише з дозволу суду.

(3) Шлюб не може бути укладено особою, яка має психічний розлад, що спричинив би обмеження дієздатності. Однак суд може дозволити одруження такої особи, якщо стан її здоров'я відповідає меті шлюбу.

(4) Якщо шлюб укладено особою, позбавленою дієздатності, або особою, яка страждає на психічний розлад, що спричинив би позбавлення дієздатності, суд визнає шлюб недійсним і без пропозиції.

(5) Якщо шлюб без дозволу суду укладено особою, дієздатність якої обмежена, або особою, яка має психічний розлад, що спричинив обмеження дієздатності, суд вирішує питання про недійсність цього шлюбу за пропозицією будь-кого із подружжя. Суд не приймає рішення про недійсність шлюбу, і шлюб стає дійсним, якщо стан здоров'я подружжя став сумісним з метою шлюбу.

§ 13

(1) Якщо шлюб припинено, суд не може прийняти рішення про визнання шлюбу недійсним, якщо інше не передбачено цим законом.

(2) Якщо шлюб укладено між одруженим чоловіком чи заміжньою жінкою, між предками і нащадками або між братами і сестрами, суд визнає шлюб недійсним і після його припинення. Те саме стосується шлюбу, укладеного між особами, пов'язаними усиновленням.

§ 14

(1) Шлюб є недійсним, якщо заява про шлюб не була зроблена вільно, серйозно, певно і зрозуміло.⁵⁾

⁵⁾

(2) Суд вирішує за пропозицією будь-кого з подружжя про визнання шлюбу недійсним відповідно до пункту 1.

(3) Право чоловіка подати клопотання про порушення справи про визнання шлюбу недійсним відповідно до пункту 1 втрачається через один рік з дати, коли йому стало відомо про підстави для визнання шлюбу недійсним відповідно до пункту 1.

§ 15

(1) Якщо провадження у справі про визнання шлюбу недійсним вже відкрито за пропозицією одного з подружжя, суд може визнати шлюб недійсним і після смерті другого з подружжя.

(2) Після смерті того з подружжя, який подав заяву про порушення справи про визнання шлюбу недійсним, суд може визнати шлюб недійсним, навіть якщо нащадки подружжя вимагають цього протягом одного року з дня смерті подружжя.

§ 16

(1) Шлюб, визнаний судом недійсним, вважається неукладеним.

(2) Положення про права та обов'язки подружжя, які розлучилися, щодо спільної дитини та їх майнові відносини поширюються також на права та обов'язки подружжя щодо спільної дитини та їх майнові відносини після винесення судом рішення про визнання шлюбу недійсним.

§ 17

Шлюб не укладається, якщо заява про шлюб

а) була вимушена силою,

б) вчинене неповнолітнім віком до 16 років,

в) це було зроблено перед некомпетентним мером чи мером, або членом ради населеного пункту чи міської ради,

г) було зроблено перед церквою чи релігійним товариством, не зареєстрованим відповідно до спеціального положення,¹⁾ або якщо заява про шлюб була зроблена перед особою, яка не мала повноважень виконувати діяльність священнослужителя зареєстрованої церкви або релігійного товариства,
д) було зроблено за кордоном в органі, який для цього не був призначений, або
е) вчинені представником без дійсної довіреності або якщо довіреність скасована відповідно до цього закону.

ГЛАВА ТРЕТЯ

ВІДНОСИНИ МІЖ ПОДРУЖЖЯМ

§ 18

У шлюбі подружжя рівні в правах і обов'язках. Вони зобов'язані жити разом, бути вірними один одному, поважати гідність один одного, допомагати один одному, разом піклуватися про дітей і створювати здорове сімейне середовище.

§ 19

(1) Обое з подружжя зобов'язані піклуватися про задоволення потреб сім'ї, створеної шлюбом, відповідно до своїх здібностей, можливостей і матеріального стану. Задоволення потреб сім'ї - це також особиста турбота про дітей і господарство.

(2) Подружжя спільно вирішує питання, пов'язані з сім'єю. Якщо вони не дійдуть згоди з істотних питань, суд вирішує пропозицію одного з них.

(3) Жоден із подружжя не потребує згоди другого з подружжя для здійснення професії та роботи.

§ 20

(1) Кожен із подружжя має право представляти іншого з подружжя у звичайних справах, зокрема отримувати звичайні платежі від його імені. Дії одного з подружжя щодо придбання спільних речей сім'ї пов'язують обох із подружжя солідарно.

(2) Положення пункту 1 не застосовується, якщо другий з подружжя прямо виключив ці наслідки щодо іншої особи і якщо ця особа знала про це.

ГЛАВА ЧЕТВЕРТА
РОЗІРВАННЯ ШЛЮБУ В ЧАС СМЕРТІ АБО ОГолоШЕННЯ ОДНОГО З
ЧОЛОВІКІВ ПОМЕРЛИМ

§ 21

(1) Шлюб припиняється смертю або оголошенням одного з подружжя померлим. Якщо одного з подружжя було оголошено померлим, шлюб припиняється в день набрання законної сили рішенням про оголошення померлим.

(2) У разі скасування рішення про оголошення одного з подружжя померлим розірваний шлюб не відновлюється, якщо чоловік оголошеного померлим тим часом уклав новий шлюб.

ГЛАВА П'ЯТА
РОЗЛУЧЕННЯ

§ 22

Розірвання шлюбу шляхом розлучення може бути здійснене лише в обґрунтованих випадках.

§ 23

(1) Суд може розірвати шлюб за пропозицією одного з подружжя, якщо стосунки між подружжям настільки серйозно порушені та назавжди зруйновані, що шлюб не може виконувати своєї мети і не можна очікувати від подружжя відновлення шлюбного співжиття.

(2) Суд з'ясовує причини, що призвели до серйозного розладу стосунків між подружжям, і враховує їх при вирішенні питання про розірвання шлюбу. Вирішуючи питання про розірвання шлюбу, суд завжди враховує інтереси неповнолітніх дітей.

(3) Оцінюючи ступінь розлади відносин між подружжям, суд враховує порушення обов'язків подружжя, передбачених § 18 та 19.

§ 24

(1) У рішенні про розірвання шлюбу батьків малолітньої дитини суд регулює здійснення ними батьківських прав та обов'язків щодо неповнолітньої дитини на час після розірвання шлюбу, зокрема визначає можливість доручення неповнолітньої дитини спільним особистим правам. піклування обох батьків, до почергового особистого піклування обох батьків або до особистого піклування одного з батьків, який представлятиме його та розпоряджається його майном. При цьому суд встановлює, яким чином той із батьків, якому не було довірено особистий догляд, має вносити вклад на його утримання, або затверджує угоду батьків про розмір аліментів.

(2) Якщо обое батьків дієздатні до виховання дитини і обидва батьки зацікавлені у спільному особистому піклуванні про дитину, а обое батьків згодні на спільний особистий догляд за дитиною, суд може доручити дитину спільному особистому піклуванню обох батьків, якщо це в інтересах дитини і якщо таким чином будуть забезпечені потреби дитини.

(3) Якщо обое батьків здатні виховувати дитину і якщо обидва батьки зацікавлені в особистому піклуванні про дитину, суд може доручити дитину почергово особистим піклуванням обох батьків, якщо це відповідає інтересам дитини та потребам дитини. забезпечується таким чином. Якщо принаймні один із батьків дитини погоджується на почерговий особистий догляд, суд повинен перевірити, чи буде почерговий особистий догляд в інтересах дитини.

(4) Рішення про зміну здійснення батьківських прав та обов'язків може бути замінене угодою між батьками. Угода має бути затверджена судом, інакше вона не підлягає виконанню.

(5) Вирішуючи питання про здійснення батьківських прав та обов'язків або затверджуючи угоду батьків, суд поважає право малолітньої дитини на збереження стосунків з обома батьками та завжди враховує інтереси малолітньої дитини, особливо її емоційні. зв'язки, потреби розвитку, стабільність майбутнього освітнього середовища та здатність одного з батьків домовитися про виховання та догляд за дитиною з другим батьком. Суд забезпечує дотримання права дитини на освіту та піклування з боку обох батьків, а також дотримання права дитини підтримувати регулярні, рівні та рівні особисті контакти з обома батьками.

(6) Вирішуючи питання про передачу малолітньої дитини на особисте піклування одному з батьків, суд враховує право того з батьків, кому малолітня

дитина не буде передана на особисте піклування, на регулярне отримання інформації про малолітню дитину. Той із батьків, якому не доручено особистий догляд за малолітньою дитиною, може вимагати в суді право на регулярне отримання інформації про малолітню дитину.

§ 25

(1) Батьки можуть домовитися про регламентацію контактів з неповнолітньою дитиною до оголошення рішення про розірвання шлюбу; угода про контакт між батьками та неповнолітньою дитиною стане частиною рішення про розлучення.

(2) Якщо батьки не дійшли згоди щодо регулювання контактів з малолітньою дитиною згідно з пунктом 1, суд регулює контакти батьків із малолітньою дитиною в рішенні про розірвання шлюбу; це не стосується, якщо батьки просять не налагоджувати стосунки.

(3) Якщо це необхідно в інтересах малолітньої дитини, суд обмежує спілкування малолітньої дитини з одним із батьків або забороняє спілкування малолітньої дитини з одним із батьків, якщо неможливо забезпечити інтерес малолітньої дитини. шляхом обмеження контактів неповнолітньої дитини з батьком.

(4) Якщо один із батьків неодноразово без причини та навмисно не дозволяє другому з батьків спілкуватися з неповнолітньою дитиною, як це передбачено пунктами 1 або 2, суд за пропозицією одного з батьків може змінити рішення про особистий догляд. .

(5) Якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини та якщо цього вимагають обставини в сім'ї, суд може врегулювати контакти дитини з близькими особами.⁶⁾ Положення абзаців 1 - 4 застосовуються відповідним чином.

§ 26

У разі зміни обставин суд може змінити рішення про здійснення батьківських прав та обов'язків або договір про здійснення батьківських прав та обов'язків і без пропозиції.

§ 27

(1) Чоловік, який прийняв під час шлюбу прізвище другого з подружжя як загальне, може протягом трьох місяців після набрання законності рішення про

розірвання шлюбу повідомити орган ЗАГСу про те, що він знову приймає попереднє прізвище.

(2) Чоловік, який прийняв під час шлюбу прізвище другого з подружжя як спільне і при цьому зберіг своє попереднє прізвище в порядку другого прізвища, може повідомити орган РАЦСу протягом трьох місяців про правомірність шлюбу. рішення про розірвання шлюбу про те, що він відмовляється від використання спільного прізвища.

ЧАСТИНА ДРУГА

ВІДНОСИНИ БАТЬКІВ, ДІТЕЙ ТА ІНШИХ РОДИЧІВ

ГЛАВА ПЕРША ПРАВА ТА ОBOB'ЯЗКИ БАТЬКІВ

§ 28

(1) Батьківські права та обов'язки включають, зокрема

- а) безперервне та послідовне піклування про навчання, здоров'я, харчування та всебічний розвиток малолітньої дитини,
- б) представництво малолітньої дитини,
- в) управління майном малолітньої дитини.

(2) Батьківські права та обов'язки мають обоє батьків. При їх виконанні вони зобов'язані захищати інтереси малолітньої дитини.

(3) Батьківські права та обов'язки виконує один із батьків, якщо другий не живий або невідомий. Це також стосується випадків, коли один із батьків позбавлений батьківських прав та обов'язків, якщо здійснення ним батьківських прав та обов'язків обмежено або припинено. Якщо один із батьків обмежено в дієздатності, другий з батьків здійснює батьківські права та обов'язки одноособово лише в тій частині, в якій дієздатність першого з батьків обмежена судом.

§ 29

(1) Суд може покласти батьківські права та обов'язки щодо особистого піклування про малолітню дитину навіть за неповнолітнім батьком дитини, яка

досягла 16 років, якщо він відповідає умовам забезпечення реалізації цього права в інтересах дитини. неповнолітня дитина.

(2) У разі необхідності управління майном малолітньої дитини в рішенні про надання батьківських прав та обов'язків відповідно до пункту 1 суд також вирішує питання про призначення опікуна для управління її майном (далі - майновий опікун").

§ 30

(1) Батькам належить вирішальна роль у вихованні дитини. Батьки мають право виховувати дітей відповідно до власних релігійних і світоглядних переконань.

(2) Чоловік, який не є батьком дитини, також бере участь у вихованні дитини, якщо він проживає разом з батьком дитини.

(3) Батьки мають право використовувати у вихованні дитини належні засоби виховання, щоб не було загрози її здоров'ю, гідності, розумовому, фізичному та емоційному розвитку.

§ 31

Представництво малолітньої дитини

(1) Батьки представляють неповнолітню дитину в правочинах, вчинення яких вона не має.⁷⁾

(2) Жоден із батьків не може бути представником своєї малолітньої дитини, якщо це стосується судових дій, які можуть призвести до конфлікту інтересів між батьками та малолітньою дитиною або між неповнолітніми дітьми, інтересами яких є один із батьків; у такому випадку суд призначає малолітній дитині опікуна, який буде представляти її в процесі або в певному правовому акті (далі – конфліктний опікун).

(3) Суд також призначає законного опікуна у випадках, коли малолітня дитина не має законного представника або якщо законний представник з поважних причин не може представляти малолітню дитину в процесі або в певному правовому акті.

(4) До призначення опікуна у конфлікті застосовуються положення § 60 і 61. Функція опікуна у конфлікті припиняється після припинення провадження або виконання правового акту, для якого він був призначений.

§ 32

Розпорядження майном малолітньої дитини

(1) Батьки зобов'язані дбайливо управляти майном малолітньої дитини.

(2) Батьки малолітньої дитини можуть використовувати доходи від майна малолітньої дитини, одержані під час управління ним, переважно на задоволення потреб малолітньої дитини, а в розумних межах — на задоволення потреб сім'ї. Зберігається аліментний обов'язок батьків щодо дітей.

(3) Якщо не з вини осіб, які зобов'язані утримувати малолітню дитину, виникла груба диспропорція між їх майном і майном малолітньої дитини, майно малолітньої дитини також може бути використане для цілей, зазначених в абзаці два.

(4) Батьки передають дитині майно, яким вони керували, не пізніше 30 днів після досягнення нею повноліття.

(5) Неповнолітня особа має право вимагати від батьків або осіб, які розпоряджаються її майном, звіту про управління її майном; це право втрачається, якщо воно не заявлено в судовому порядку протягом трьох років після припинення управління майном. Права дитини від відповідальності за шкоду та від безпідставного збагачення зберігаються.

Охоронець майна

§ 33

(1) Якщо інтереси малолітньої дитини, пов'язані з управлінням її майном, загрожують, а батьки самі не вжили або не можуть вжити належних заходів щодо охорони майна, суд може призначити малолітній дитині майнового опікуна; цьому рішенню не повинно передувати рішення про обмеження батьківських прав та обов'язків.

(2) Майновим опікуном може стати фізична особа, яка погоджується на призначення майновим опікуном, є в повному обсязі дієздатною та виконує умову щодо виконання ним функції майнового опікуна в інтересах малолітньої дитини.

(3) Якщо неможливо було призначити опікуном майна фізичну особу, суд призначає опікуном майна населений пункт або іншу юридичну особу, яка погоджується з призначенням опікуном майна та виконує умову, що функція опікуна майна буде виконуватися в інтереси неповнолітньої дитини.

(4) У рішенні про призначення майнового опікуна відповідно до пункту 1 суд зазначає конкретний обсяг майна, яким опікун буде управляти, спосіб поведження з ним та строки, протягом яких майновий опікун зобов'язаний подати суду звітує про поведження з майном малолітньої дитини.

(5) Охоронець майна не може брати на себе непропорційний майновий ризик при здійсненні управління майном. За належне виконання своїх обов'язків відповідає перед судом і підлягає його постійному нагляду. Суд може обумовити чинність правового акту опікуна майна своєю згодою. Майновий опікун несе відповідальність за порушення обов'язків щодо управління майном відповідно до загальних правил про відшкодування шкоди.⁸⁾ Для управління майном малолітньої дитини опікун майна застосовується спеціальний порядок.⁹⁾

(6) Остаточний звіт про управління майном дитини опікун зобов'язаний подати до суду не пізніше двох місяців після закінчення його посади.

(7) Майновий опікун під час виконання своїх функцій має право на компенсацію витрат, пов'язаних з управлінням майном малолітньої дитини, а також на відповідну винагороду з доходів майна малолітньої дитини після закінчення виконання своїх функцій. . Розмір винагороди визначить суд.

§ 34

(1) Функція опікуна майна згідно з § 33 припиняється

- а) після досягнення дитиною повноліття,
- б) smrtou maloletého dieťaťa,
- в) смертю або зникнення опікуна майна,
- г) за рішенням суду, що набрало законної сили, про припинення причини, з якої було призначено опікуна майна,
- д) за рішенням суду, що набрав законної сили, про позбавлення опікуна його функції або про його звільнення.

(2) Суд позбавляє опікуна майна посади за його пропозицією.

(3) Суд звільняє майнового опікуна, якщо він втратив дієздатність, порушив свої обов'язки або зловживав своїми правами, що впливають з майнової опіки.

(4) У рішенні про позбавлення опікуна майна з посади або в рішенні про його звільнення суд у разі необхідності вирішує також питання про призначення нового опікуна майна.

§ 35

Прийняття судом рішення у разі незгоди батьків

кщо між батьками немає згоди щодо істотних питань здійснення батьківських прав та обов'язків, зокрема про виїзд малолітньої дитини за кордон, про управління майном малолітньої дитини, про громадянство малолітньої дитини, про надання згоди на надання охорони здоров'я та про підготовку до майбутньої професії, вирішити на основі пропозиції одного з батьків суд.

§ 36

Налагодження здійснення батьківських прав та обов'язків та налагодження контактів в інших випадках

(1) Батьки неповнолітньої дитини, які не проживають разом, можуть у будь-який час домовитися про зміну здійснення своїх батьківських прав та обов'язків. Якщо вони не дійдуть згоди, суд може врегулювати здійснення їхніх батьківських прав та обов'язків і без пропозиції, зокрема визначивши, кому з батьків довірити малолітню дитину під особисте піклування. Якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини та якщо того вимагають обставини в сім'ї, суд може врегулювати контакти дитини з близькими особами.⁹⁾ Положення § 24, § 25 і 26 застосовуються відповідно.

(2) Якщо шлюб, від якого народилися неповнолітні діти, припинився внаслідок смерті або оголошення одного з подружжя померлим, якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини та обставини сім'ї, суд за клопотанням може врегулювати контакти малолітньої дитини з родичами померлого з подружжя чи подружжя, оголошених померлими. Положення § 25 застосовуються відповідно.

§ 37

Виховні заходи

(1) Будь-хто може повідомити про неадекватну поведінку дітей, а також про порушення батьками обов'язків, що випливають з їхніх батьківських прав і обов'язків, або зловживання своїми правами до органу соціального захисту дітей, населеного пункту чи суду. Так само кожен може повідомити цей орган, населений пункт або суд про те, що батьки не можуть виконувати обов'язки, що випливають з батьківських прав та обов'язків.

(2) Якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини, суд може прийняти рішення про застосування таких заходів виховного характеру:

- а) належним чином попереджає малолітню дитину, її батьків та інших фізичних осіб, поведінка яких загрожує або перешкоджає її належному вихованню,
- б) визначить нагляд за вихованням малолітньої дитини; нагляд в основному здійснюється у співпраці з органом соціального захисту дітей, населеним пунктом, школою, недержавними організаціями та закладом, в якому знаходиться неповнолітня дитина,
- в) встановить обмеження щодо неповнолітньої дитини в обсязі, необхідному для запобігання та недопущення шкідливого впливу, який може загрожувати або порушити її сприятливий розвиток; стежить за дотриманням накладеного обмеження головним чином у співпраці з населеними пунктами,
- г) покладає на неповнолітню дитину та її батьків обов'язок пройти соціальне консультування або іншу професійну консультацію.

(3) Якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини і якщо виховні заходи, зазначені в частині 2, не призвели до виправлення, суд тимчасово вилучає неповнолітню дитину з-під особистої опіки батьків, навіть проти їх волі, осіб, яким неповнолітня дитина була довірена під альтернативну опіку відповідно до § 45 або § 48, майбутні усиновлювачі, яким малолітня дитина була довірена відповідно до § 103, усиновлювачі або опікун, який особисто піклується про неповнолітню дитину та наказує неповнолітній дитині цілі

- а) забезпечити перебування на професійній діагностиці в закладі, що проводить професійну діагностику, не більше шести місяців,
- б) надання неповнолітній дитині професійної допомоги або забезпечення коригування сімейних і соціальних умов перебування неповнолітньої дитини в закладі не більше шести місяців,
- в) забезпечення ресоціалізації наркозалежних та інших залежних осіб у закладі, що здійснює програми ресоціалізації наркозалежних та інших залежних.

(4) З метою забезпечення мети виховного заходу або забезпечення налагодження сімейних і соціальних умов неповнолітньої дитини під час виконання виховного заходу відповідно до частини другої або відповідно до частини третьої суд може зобов'язати батьків дитини: особам, яким неповнолітня дитина була передана під альтернативне піклування відповідно до § 45 або § 48, майбутній усиновлювач, якому малолітня дитина була довірена відповідно до § 103, усиновителю або опікуну, який особисто піклується про неповнолітню дитину, накладати

а) зобов'язання співпрацювати з установою згідно з пунктом 2 або згідно з пунктом 3, з органом соціального захисту дітей, населеним пунктом, недержавною організацією,

б) інший обов'язок.

(5) Якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини, суд може застосувати виховний захід згідно з пунктом 3, навіть якщо його застосуванню не передував виховний захід згідно з пунктом 2.

(6) Якщо суд приймає рішення про застосування виховних заходів відповідно до частини 3, він може належним чином і доцільно поєднати їх із заходами виховного характеру, зазначеними в абзаці 2.

(7) Суд контролює виконання виховних заходів переважно у взаємодії з органом соціального захисту дітей, населеним пунктом, недержавними організаціями та відповідним закладом.

(8) Суд на постійній основі оцінює ефективність виховного заходу з метою оцінки виконання мети виховного заходу до закінчення строку, зазначеного в ухвалі про його застосування. Суд скасує виховний захід, якщо він виконав своє призначення. Якщо це в інтересах неповнолітньої дитини, суд може прийняти рішення про повторне застосування заходу виховного характеру або про застосування іншого відповідного заходу виховного характеру. Якщо на підставі оцінки ефективності виховного заходу суд приймає рішення про повторне застосування виховного заходу відповідно до абзацу 3 або про застосування іншого відповідного виховного заходу відповідно до абзацу 3 або про порядок поміщення в інституційний заклад відповідно до § 54, він може тимчасово змінити умови утримання неповнолітньої дитини, поки рішення не стане остаточним.

Втручання в батьківські права та обов'язки

§ 38

(1) Якщо один із батьків перешкоджає здійсненню своїх батьківських прав та обов'язків через істотну перешкоду і це відповідає інтересам малолітньої дитини, суд може призупинити здійснення батьківських прав та обов'язків.

(2) Якщо це необхідно в інтересах малолітньої дитини, суд обмежує батьків у здійсненні батьківських прав, якщо

а) вони ведуть постійно невпорядкований спосіб життя,

б) вони взагалі не виконують своїх обов'язків, що впливають з батьківських прав та обов'язків, або

в) не забезпечують виховання малолітньої дитини.

(3) У рішенні про обмеження здійснення батьківських прав відповідно до пункту 2 суд зазначає обсяг прав та обов'язків, на які поширюється обмеження.

(4) Якщо один із батьків зловживає своїми батьківськими правами та обов'язками, зокрема жорстоким поведженням, бездоглядним ставленням до малолітньої дитини чи іншим способом жорстокого поведження з нею, або, незважаючи на попередження, грубо нехтує виконанням батьківських прав та обов'язків, суд позбавляє одного з батьків батьківських прав та обов'язків. про здійснення батьківських прав.

§ 39

(1) Якщо суд ухвалив рішення про обмеження або позбавлення батьківських прав та обов'язків або про зупинення їх здійснення лише щодо одного з батьків, другий з батьків здійснює батьківські права та обов'язки в повному обсязі.

(2) Якщо жоден з батьків не може здійснювати батьківські права та обов'язки або якщо суд ухвалив рішення відповідно до § 38 абз. 1 або 4 щодо єдиного з живих батьків своїм рішенням призначає малолітній дитині опікуна.

(3) Якщо суд вирішив обмежити здійснення батьківських прав та обов'язків по відношенню до обох батьків або до єдиного живого батька, він своїм рішенням призначає опікуна для неповнолітньої дитини відповідно до § 60.

(4) Аліментний обов'язок батьків щодо малолітньої дитини не припиняється рішенням суду про обмеження або позбавлення батьківських прав та обов'язків, а також про зупинення їх здійснення.

ГЛАВА ДРУГА

ІНШІ ПРАВА ТА ОBOB'ЯЗКИ БАТЬКІВ І ДІТЕЙ ТА СІМЕЙНІ ВІДНОСИНИ

§ 40

(1) Діти мають спільне прізвище батьків або прізвище одного з них, визначене заявою під час шлюбу згідно з § 6 абз. 3 і 4.

(2) Якщо прізвище малолітньої дитини згідно з частиною першою не визначено і батьки мають різні прізвища, вони узгоджують прізвище дитини та повідомляють про це орган РАЦСу не пізніше як через три дні після народження малолітньої дитини.

(3) Якщо між батьками немає згоди щодо імені чи прізвища малолітньої дитини або якщо ніхто з батьків невідомий, ім'я чи прізвище встановлюється судом.

§ 41

(1) Якщо батьки одружуються після народження неповнолітньої дитини, дитина буде мати прізвище, призначене іншим дітям.

(2) Якщо мати малолітньої дитини, батько якої невідомий, виходить заміж, подружжя може за згодою заявити в органах реєстрації актів цивільного стану, що ця неповнолітня дитина також матиме прізвище, призначене для інших їхніх дітей.

(3) Для зміни імені або прізвища неповнолітньої дитини старше 15 років необхідна її згода.

§ 42

Відповідно до попередніх положень, прізвище дитини не може бути змінено після досягнення нею повноліття.

§ 43

(1) Неповнолітній має право самостійно і вільно висловлювати свою думку з усіх питань, які його стосуються. У провадженні, у якому вирішуються справи щодо малолітньої дитини, малолітня дитина має право бути заслуханою. Думці неповнолітньої дитини необхідно приділяти належну увагу відповідно до її віку та інтелектуальної зрілості.

(2) Дитина зобов'язана виявляти належну повагу і поважати своїх батьків. Якщо дитина проживає в сім'ї з батьками, вона зобов'язана брати участь у особистій

допомозі на спільні потреби сім'ї та брати участь у оплаті потреб сім'ї відповідно до своїх здібностей, можливостей та матеріального стану.

(3) Дитина теж зобов'язана

- а) співпрацювати з батьками в інтересах його догляду та виховання,
- б) виконувати свої освітні обов'язки відповідно до своїх здібностей і
- в) уникати способу життя, який може бути небезпечним для нього, особливо вживання речовин, які шкодять його фізичному та психічному здоров'ю.

ГЛАВА ТРЕТЯ ЗАМІННИЙ ДОГЛЯД

Основне положення

§ 44

(1) Замінний догляд - це сукупність спеціально організованих, пов'язаних і взаємообумовлених тимчасових заходів, що замінюють особистий догляд батьків за малолітньою дитиною у випадках, коли батьки не здійснюють або не можуть його забезпечити.

(2) Замінний догляд, на підставі якого встановлюються відносини між малолітньою дитиною та іншою особою, може бути встановлений лише за рішенням суду, а його зміст становлять права та обов'язки, визначені законом або рішенням суду.

(3) Замінний догляд є

- а) доручення неповнолітньої дитини під особистий догляд фізичній особі, яка не є одним із батьків (далі - замісний особистий догляд),
- б) прийомна сім'я та
- в) інституційний догляд.

(4) Суд завжди враховує інтереси малолітньої дитини, вирішуючи, який із альтернативних способів опіки обрати.

Заміна особистого догляду

§ 45

(1) Якщо цього вимагають інтереси малолітньої дитини, суд може доручити її заміні особистим доглядом. Особою, якій таким чином може бути довірена неповнолітня дитина, може бути лише фізична особа з постійним місцем проживання на території Словацької Республіки, яка має повну дієздатність, особисті умови, особливо стан здоров'я, особистість та моральність, а також спосіб свого життя та життя осіб, які проживають з нею в сім'ї, гарантує, що він

здійснюватиме замісний особистий догляд в інтересах малолітньої дитини. Особа, яка не здійснює особистого догляду за своєю малолітньою дитиною у зв'язку з тим, що вона була позбавлена піклування за рішенням суду, не може довірити малолітню дитину для заміни особистого догляду на час тримання дитини.

(2) При дорученні малолітньої дитини під особистий догляд суд надає перевагу в першу чергу родичу малолітньої дитини, якщо він відповідає встановленим передумовам. Якщо неповнолітня дитина має бути довірена під опіку дідуся, бабусі, брата або сестри неповнолітньої дитини або брата або сестри одного з батьків неповнолітньої дитини, виконанням умови постійного проживання на території Словацької Республіки не вимагається за умови, що баба, дідусь, брат або сестра неповнолітньої дитини або брат або сестра одного з батьків неповнолітньої дитини мають зареєстроване постійне місце проживання або інше подібне місце проживання на території держави-члена Європейського Союзу.

(3) У рішенні суд визначає обсяг прав та обов'язків щодо малолітньої дитини перед особою, якій малолітня дитина була довірена під особисте піклування.

(4) Особа, якій малолітня дитина довірена під замісний особистий догляд, зобов'язана здійснювати особистий догляд за неповнолітньою дитиною в такому ж обсязі, як це здійснюють батьки; особа, якій малолітня дитина була довірена під особистий догляд на території Словацької Республіки, зобов'язана повідомити суд про тимчасове переселення неповнолітньої дитини за кордон на строк більше трьох місяців разом із інформацією про місце, мету і тривалість, не менше ніж за 30 днів до тимчасового переселення перебування неповнолітньої дитини за кордоном та інші істотні факти, пов'язані з тимчасовим переселенням. Він має право представляти неповнолітню дитину та розпоряджатися її майном лише у звичайних справах. Якщо ця особа припускає, що рішення законного представника неповнолітньої дитини в істотних питаннях не відповідає інтересам неповнолітньої дитини, вона може вимагати перевірки цієї відповідності судом у окремому рішенні законного представника.

(5) Положення розділів 32 і 33 застосовуються належним чином до управління майном неповнолітньої дитини

(6) Батьки малолітньої дитини здійснюють права та обов'язки, що впливають з батьківських прав та обов'язків, лише в частині, що не належить особі, якій малолітня дитина була довірена під особисте піклування. Батьки мають право на спілкування з неповнолітньою дитиною, якій довірено замісний особистий догляд. У разі недосягнення згоди щодо здійснення цього права з особою, якій таким чином була довірена малолітня дитина, суд вирішує питання за пропозицією одного з батьків або цієї особи.

(7) Аліментний обов'язок батьків щодо малолітньої дитини не припиняється рішенням суду відповідно до абзацу 1.

(8) Вирішуючи питання про доручення малолітньої дитини під особистий догляд, суд визначає розмір їх аліментного обов'язку перед батьками або іншими фізичними особами, які зобов'язані сплачувати аліменти на малолітню дитину, і одночасно покладає на них обов'язок сплачувати аліменти до Управління зайнятості, соціальних справ та сім'ї протягом усього періоду замінного особистого догляду, але не пізніше досягнення дитиною повноліття. Якщо боржник відповідно до речення першим не виконує аліментний обов'язок шляхом перерахування аліментів до Управління праці, соціальних питань та сім'ї, цей орган має право вчиняти дії у справах про пред'явлення позовів про стягнення аліментів на неповнолітню дитину, у тому числі заявити ці вимоги у виконавчому провадженні від свого імені та за рахунок цієї малолітньої дитини. Якщо неповнолітня дитина довірена альтернативним особистим доглядом відповідно до пункту 2 другого речення особі, яка не має постійного місця проживання на території Словацької Республіки, суд покладає на боржника обов'язок сплачувати їй аліменти. особа; У цьому випадку Управління праці, соціальних питань та сім'ї не має права вчиняти дії у справах про стягнення аліментів на неповнолітню дитину. Після досягнення дитиною повноліття, якій передано заміний особистий догляд, батьки зобов'язані сплачувати аліменти на дитину.

(9) Не рідше одного разу на шість місяців суд у взаємодії з органом соціального захисту дітей або іншими особами, обізнаними з обставинами неповнолітньої дитини, оцінює виконання замісного особистого догляду, зокрема якість догляду за неповнолітньою дитиною. дитина під опікою та про те, чи можуть батьки здійснювати особистий догляд за неповнолітньою дитиною.

§ 46

(1) Неповнолітня дитина може бути передана подружжю під спільний особистий догляд.

(2) Неповнолітня дитина може бути передана до замінного особистого догляду одному з подружжя за згодою другого з подружжя.

(3) Згода згідно з пунктом 2 не є необхідною, якщо подружжя не проживає разом, якщо другий з подружжя не має повної дієздатності виконувати юридичні дії в повному обсязі або якщо отримання згоди пов'язане з перешкодою, яку важко подолати.

§ 47

(1) Замінний особистий догляд припиняється

- а) після досягнення дитиною повноліття,
- б) смертю малолітньої дитини,

- в) смертю особи, якій малолітня дитина була довірена у замінне особисте піклування,
- г) за рішенням суду, що набрало законної сили, про припинення підстави доручення малолітньої дитини під особистий догляд,
- д) за рішенням суду, що набрав чинності, про скасування замінного особистого догляду,
- е) при розлученні подружжя, якому неповнолітня дитина була довірена на спільний замінний особистий догляд відповідно до § 46.

(2) Суд скасовує замінний особистий догляд лише з поважних причин, особливо якщо особа, якій доручено замінний особистий догляд, нехтує малолітньою дитиною або порушує свої обов'язки; робитиме це щоразу, коли цього вимагає ця особа.

(3) Якщо замінний особистий догляд припинено відповідно до пункту 1 букви е) а батьки малолітньої дитини продовжують не здійснювати або не можуть здійснювати особистий догляд за неповнолітньою дитиною, суд за пропозицією одного з колишнього подружжя, якому малолітня дитина була довірена під спільним альтернативним особистим доглядом, залишити неповнолітню дитину під їх особисте піклування, якщо це відповідає інтересам неповнолітньої дитини, особливо з огляду на її емоційні зв'язки та стабільність освітнього середовища. Один із подружжя може подати пропозицію одночасно з пропозицією про розірвання шлюбу.

(4) У разі смерті одного з подружжя, якому малолітня дитина була довірена під замінний особистий догляд, малолітня дитина залишається під замінним особистим доглядом другого з подружжя.

(5) У разі припинення замінного особистого догляду з причин, зазначених у пункті 1 буква в) або д) і батьки все ще не здійснюють або не можуть здійснювати особистий догляд за малолітньою дитиною, суд вирішує питання про подальше заміщення особистого догляду за неповнолітньою дитиною.

Патронатне виховання

§ 48

(1) Якщо батьки не здійснюють або не можуть здійснювати особистий догляд за малолітньою дитиною і якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини, суд може прийняти рішення про передання її на виховання фізичній особі, яка зацікавлена стати вихователем. патронатний вихователь і відповідає встановленим вимогам (далі - патронатний вихователь).

(2) Прийомним вихователем може стати лише фізична особа з постійним місцем проживання на території Словацької Республіки, яка має повну дієздатність в повному обсязі, особисті умови, особливо здоров'я, особистісні та моральні якості, зареєстрована в списку осіб, які претендують на прийомну сім'ю відповідно до спеціального положення¹⁰⁾, а також у спосіб свого життя та життя осіб, які проживають з нею в сім'ї, гарантує, що вона здійснюватиме патронатне виховання в інтересах малолітньої дитини. Особа, яка не здійснює особистого догляду за своєю малолітньою дитиною у зв'язку з позбавленням її піклування за рішенням суду, не може передати малолітню дитину на виховання на час позбавлення дитини.

(3) Неповнолітня дитина також може бути передана на спільне патронатне виховання подружжям. При переданні неповнолітньої дитини на виховання одному з подружжя необхідна письмова згода другого з подружжя. Згода не потрібна, якщо подружжя не проживає разом, якщо другий з подружжя не має повної дієздатності в повному обсязі або якщо отримання згоди пов'язане з перешкодою, яку важко подолати.

(4) У рішенні згідно з пунктом 1 суд визначає обсяг прав та обов'язків патронатного вихователя щодо малолітньої дитини.

§ 50

(1) Патронатний вихователь зобов'язаний забезпечити особистий догляд за малолітньою дитиною в такому ж обсязі, як і батьки, а також повідомити суд про тимчасове вивезення неповнолітньої дитини за кордон на строк більше трьох місяців разом з відомості про місце, мету, не менше ніж за 30 днів до тимчасового переселення малолітньої дитини та термін перебування за кордоном та інші істотні факти, пов'язані з тимчасовим переселенням. Він має право представляти неповнолітню дитину та розпоряджатися її майном лише у звичайних справах. Якщо патронатний вихователь припускає, що рішення законного представника малолітньої дитини в істотних питаннях не відповідає інтересам малолітньої дитини, він може вимагати перевірки цієї відповідності судом у окремому рішенні законного представника. .

(2) Положення § 32 а 33 застосовуються належним чином до управління майном неповнолітньої дитини.

(3) Якщо неповнолітню дитину було передано на виховання лише одному з подружжя, положення § 30 абз. 2 застосовуються відповідно.

(4) Неповнолітня дитина, яка проживає в сім'ї з патронатним вихователем, зобов'язана брати участь у здійснюванні спільних потреб сім'ї особистою

допомогою, а за наявності доходу від власної праці – також внеском із цього доходу.

(5) Під час патронату батьки малолітньої дитини здійснюють свої батьківські права та обов'язки лише в частині, що не належить до патронатного вихователя. Батьки мають право на контакт з неповнолітньою дитиною, яка передана на патронатне виховання. Якщо між ними та патронатним вихователем немає згоди щодо реалізації цього права, суд вирішує пропозицію одного з батьків або патронатного вихователя.

(6) Не рідше одного разу на шість місяців суд оцінює результативність патронатного виховання, зокрема якість догляду за дитиною, яка перебуває у патронатному вихованні, та можливість батьків здійснювати особистий догляд за малолітньою дитиною.

§ 51

Вирішуючи питання про передачу малолітньої дитини на патронатне виховання, суд визначає батьків або інших фізичних осіб, які зобов'язані сплачувати аліменти на неповнолітню дитину в розмірі свого аліментного обов'язку, і одночасно покладає на них обов'язок сплачувати аліменти на неповнолітню дитину, яку передано на патронатне виховання, протягом періоду перебування на вихованні, але не пізніше досягнення дитиною повноліття, Управління праці, соціальних питань та сім'ї; після досягнення дитиною повноліття батьки зобов'язані сплачувати аліменти на дитину. Якщо боржник відповідно до першого речення не виконує аліментний обов'язок шляхом перерахування аліментів до управління праці, соціальних питань та сім'ї, цей орган має право вчиняти дії у справах про пред'явлення позовів про стягнення аліментів на неповнолітню дитину, у тому числі заявити ці вимоги у виконавчому провадженні від свого імені та на рахунок цієї малолітньої дитини.

§ 52

(1) Патронатне виховання закінчується

- а) після досягнення дитиною повноліття,
- б) смертю малолітньої дитини,
- в) у разі смерті патронатного вихователя,
- г) поміщення неповнолітньої дитини на охоронне виховання або початок відбування покарання у вигляді позбавлення волі,
- д) за рішенням суду про припинення патронатного виховання, що набрало законної сили,

е) при розірванні шлюбу подружжя, яким на спільне патронатне виховання передана малолітня дитина.

(2) Суд скасовує патронатне виховання лише з поважних причин, особливо якщо прийомний батько нехтує піклуванням про неповнолітню дитину або порушує свої обов'язки; зробить це щоразу, коли попросить прийомний батько.

(3) Якщо патронатне виховання припинилося відповідно до пункту 1 букви е) і батьки продовжують не здійснювати або не можуть здійснювати особистий догляд за малолітньою дитиною, суд за пропозицією одного з колишніх подружжя, якому малолітню дитину передано на спільне патронатне виховання, може залишити малолітню дитину під його особистий догляд, якщо це в інтересах неповнолітньої дитини, особливо щодо її емоційних зв'язків і стабільності освітнього середовища. Один із подружжя може подати пропозицію одночасно з пропозицією про розірвання шлюбу.

(4) У разі смерті одного з подружжя, якому передана на патронатне виховання малолітня дитина, патронатним вихователем стає той з подружжя, який пережив.

(5) У разі згоди патронатного вихователя та малолітньої дитини, довіреної на виховання, суд з поважних причин може продовжити патронатне виховання до одного року після досягнення нею повноліття.

(6) Якщо прийомна сім'я припиняється з причин, зазначених у п. 1 л в) або д) і батьки продовжують не здійснювати або не можуть здійснювати особистий догляд за неповнолітньою дитиною, суд вирішує питання про подальше заміщення дитини; якщо суд визнає наявність у неповнолітньої дитини передумов для усиновлення, він порушує справу про усиновлення навіть без пропозиції.¹¹⁾

§ 53

Умови надання допомоги патронатній сім'ї та її розмір регулюються спеціальним законом.¹²⁾

Інституційний догляд

§ 54

(1) Замінна особиста опіка та прийомна опіка мають пріоритет над інституційною опікою. Перед тим, як призначити інституційне виховання, суд завжди

зобов'язаний перевірити, чи не можна передати малолітню дитину під замінний особистий догляд, а якщо це неможливо, то під опіку.

(2) Суд може прийняти рішення про виховання дитини в інституційному закладі лише у випадку, якщо вихованню дитини загрожує серйозна загроза або серйозні порушення, дитина не може бути передана під замінний особистий догляд або піклування, а також

а) дитина придатна для усиновлення і не може бути передана під опіку майбутнім усиновлювачам або під опіку фізичної особи відповідно до спеціального положення,

б) батьків дитини немає в живих або серйозна перешкода не дозволяє їм піклуватися про дитину,

в) застосовано виховний захід згідно з § 37 абзац 3 не призвело до виправлення або

г) батьки дитини позбавлені батьківських прав.

(3) Неналежні житлові чи майнові умови батьків малолітньої дитини не вважаються серйозною загрозою або серйозною перешкодою у вихованні неповнолітньої дитини.

(4) Якщо суд не прийняв рішення відповідно до § 39 абзац 2 і 3 або згідно з § 56 батьки неповнолітньої дитини продовжують бути її законними представниками та управляти її майном.

(5) У рішенні, яким суд признає дитячий заклад, суд повинен точно вказати заклад, до якого має бути поміщена дитина. Вирішуючи питання про інституційне виховання та призначення закладу, суд завжди враховує емоційний зв'язок неповнолітньої дитини з батьками, братами, сестрами та іншими близькими особами, а також враховує можливість закладу створити умови для збереження сім'ї та емоційні стосунки дитини, її батьків, братів і сестер.

§ 55

(1) Суд постійно контролює порядок здійснення інституційного догляду та оцінює його ефективність принаймні двічі на рік, особливо у співпраці з органом соціального захисту дітей, населеним пунктом та відповідним закладом, де перебуває неповнолітня дитина.

(2) Якщо суд прийняв рішення про встановлення дитячого закладу з мотивів, що знаходяться на стороні батьків, у рішенні він також визначає розумний строк,

протягом якого батьки дитини повинні налагодити свої сімейні та соціальні обставини таким чином, щоб вони могли особисто піклуватися про малолітню дитину. Якщо батьки протягом зазначеного терміну забезпечать налагодження свого сімейного та соціального становища, суд скасовує інституційне виховання. Якщо батьки протягом зазначеного строку не забезпечать налагодження свого сімейного та соціального становища, суд і без пропозиції відкриває провадження у справі про передачу дитини під заміну особисте піклування або про передачу дитини під патронатну опіку.

(3) Суд скасовує інституціональну опіку, особливо якщо малолітню дитину можна передати під заміну особисту опіку або у патронатне піклування або якщо причини, за якими це було призначено, зникли.

ГЛАВА ЧЕТВЕРТА ОПІКА ТА ПІКЛУВАННЯ

Опіка § 56

(1) Якщо обое батьки малолітньої дитини померли, були позбавлені батьківських прав та обов'язків, здійснення батьківських прав та обов'язків припинено або не мають повної дієздатності, суд призначає піклувальника на малолітню дитину, який буде забезпечувати її виховання, представляти та розпоряджатися її майном.

(2) Опікун не зобов'язаний особисто піклуватися про малолітню дитину. Якщо опікун здійснює особистий догляд за неповнолітньою дитиною, він має право на надбавки за спеціальним положенням.

(3) Якщо опікун не піклується про дитину особисто, він контролює обсяг і спосіб догляду за дитиною, який надається дитині.

§ 57

(1) Якщо батьки малолітньої дитини живі і це не суперечить інтересам малолітньої дитини, суд призначає опікуном в першу чергу особу, запропоновану батьками, здійснення батьківських прав та обов'язків щодо якої припинено. Якщо такої особи немає, суд призначає опікуном одного з родичів чи близьких осіб малолітньої дитини чи її сім'ї або іншу фізичну особу.

(2) Подружжя також може бути призначено опікунами малолітньої дитини.

(3) Якщо не було можливості призначити опікуном жодну фізичну особу, суд призначає опікуном населений пункт, а у випадку неповнолітніх без супроводу – орган соціального захисту відповідно до спеціальної норми.

(4) До призначення неповнолітній дитині опікуна або до початку виконання ним своїх обов'язків опікун, призначений відповідно до § 60, здійснює невідкладні дії в інтересах неповнолітньої дитини.

§ 58

(1) У рішенні про призначення опікуна суд зазначає конкретний обсяг майна, яким опікун буде управляти, спосіб поводження з ним та строки, в які опікун зобов'язаний подавати до суду звіти про поводження з майном малолітньої дитини та звіти про неповнолітню дитину. При управлінні опікуном майном малолітньої дитини застосовується спеціальне положення. ⁹⁾

(2) Звіт про розпорядження майном неповнолітньої дитини в основному містить відомості про доходи, інвестиції, а також призначення та суму витрат і доходів, пов'язаних з цим майном. У звіті про неповнолітню дитину в основному міститься інформація про стан її здоров'я, освіти та особливі потреби.

(3) Опікун зобов'язаний виконувати свої функції належним чином і в інтересах малолітньої дитини. За його належне виконання він відповідальний перед судом. Рішення опікуна щодо будь-якого матеріального питання неповнолітньої дитини вимагає схвалення суду.

(4) Суд постійно контролює виконання функції опікуна та оцінює виконання функції опікуна щонайменше двічі на рік у співпраці з населеним пунктом та органом соціального захисту.

(5) За порушення обов'язків щодо управління майном малолітньої дитини опікун несе відповідальність за загальними правилами відшкодування шкоди.

(6) Після припинення опіки опікун зобов'язаний подати до суду остаточний звіт про управління майном малолітньої дитини не пізніше як через два місяці після припинення опіки над нею.

(7) Між опікуном і малолітньою дитиною немає аліментного обов'язку.

§ 59

Припинення опіки

(1) Термін опіки закінчується

- а) після досягнення дитиною повноліття,
- б) смертю малолітньої дитини,
- в) у разі смерті опікуна,
- г) припинення причини, з якої було призначено опікуна,
- д) після досягнення повноліття з батьків малолітньої дитини (§ 28 абзац 3, § 29),
- е) за рішенням суду, що набрало законної сили, про відсторонення опікуна від посади або про його звільнення.

(2) Суд звільняє опікуна від виконання обов'язків за його клопотанням.

(3) Суд звільняє опікуна з посади, якщо він втратив дієздатність, порушив свої обов'язки або зловживав правами, що впливають з опіки.

(4) Якщо подружжя було призначено опікунами, то опіка припиняється також розірванням шлюбу, крім причин, зазначених у пункті 1. Якщо цього вимагають інтереси малолітньої дитини, суд за пропозицією одного з колишнього подружжя може прийняти рішення про продовження виконання одним із них функції опікуна. У разі смерті одного з подружжя, призначеного опікуном, опікуном стає той з подружжя, який пережив.

(5) Якщо опіка припиняється у зв'язку зі смертю опікуна або набранням законної сили рішенням суду про позбавлення опікуна чи його звільнення, а також якщо це необхідно в інтересах неповнолітньої дитини, суд вирішує питання про призначення нового опікуна.

Піклування

§ 60

(1) За винятком випадків згідно з § 39 абзац 3 та § 57 абзац 4 суд призначає малолітній дитині опікуна навіть якщо це необхідно з інших причин і водночас це відповідає інтересам малолітньої дитини.

(2) Згідно з абзацом 1, суд також може призначити опікуном населений пункт.

§ 61

(1) Опікун зобов'язаний виконувати свої функції в інтересах малолітньої дитини.

(2) Суд визначає обсяг прав та обов'язків опікуна, щоб була досягнута мета, для якої призначено опікуна, і були достатньо захищені інтереси малолітньої дитини.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ ПОЖИВНІСТЬ

ГЛАВА ПЕРША ВИДИ АЛІМЕНТІВ ТА РОЗМІР АЛІМЕНТІВ Перший розділ

Аліментний обов'язок батьків щодо дітей

§ 62

(1) Виконання аліментного обов'язку батьків щодо дітей є їхнім законним обов'язком, який діє до тих пір, поки діти не зможуть себе утримувати.

(2) Обое батьків беруть участь в утриманні своїх дітей відповідно до своїх здібностей, можливостей і матеріального стану. Дитина має право брати участь у рівні життя батьків.

(3) Кожен із батьків, незалежно від своїх здібностей, можливостей та майнових умов, зобов'язаний сплачувати аліментний обов'язок у розмірі не менше 30 відсотків розміру прожиткового мінімуму для неутриманої неповнолітньої дитини або дитини, яка не утримується, відповідно до особистого закону.¹³⁾

(4) При визначенні розміру аліментного обов'язку суд враховує, хто з батьків і в якому обсязі особисто піклується про дитину. У разі спільного проживання батьків суд також враховує піклування батьків про ведення господарства.

(5) Аліменти мають пріоритет над іншими витратами батьків. Перевіряючи здібності, можливості та майнових умов зобов'язаного з батьків, суд не бере до уваги витрати зобов'язаного з батьків, які не є обов'язковими.

(6) Якщо малолітня дитина покладена на почергове особисте піклування батьків, суд при визначенні розміру аліментів враховує тривалість почергового

піклування кожного з батьків або також може прийняти рішення про невизначення аліментів на час почергового піклування батьків.

(7) Якщо малолітня дитина передана на спільне особисте піклування обох батьків, суд може затвердити угоду батьків про розмір аліментів або прийняти рішення про невизначення аліментів на час спільного особистого піклування обох батьків.

§ 63

(1) Батько, який має дохід від незалежної діяльності, що підлягає оподаткуванню податком на доходи, зобов'язаний підтвердити це в суді, подати документи для оцінки свого майнових умов та надати суду можливість виявити інші факти, необхідні для прийняття рішення, шляхом захисту доступних даних, за спеціальним положенням. У разі невиконання батьком цього обов'язку вважається, що розмір його середньомісячного доходу становить двадцятикратний розмір прожиткового мінімуму.¹⁴⁾

(2) Якщо один із батьків має дохід від іншої діяльності, ніж залежна діяльність, що підлягає оподаткуванню податком на прибуток, суд не бере до уваги витрати, які не є необхідними для витрачання або які не є необхідними для витрачання в такому розмірі, зв'язку з цією діяльністю, і оцінює можливості та здібності кредитора відповідно до передбачуваного доходу, який кредитор отримав би, якби він не зробив ці витрати.

(3) Якщо це дозволяють майнові умови зобов'язаного з батьків, створення заощаджень також може розглядатися як обґрунтована потреба дитини. У такому разі при визначенні аліментів суд зазначає розмір аліментів, призначених для створення заощаджень, та зобов'язує зобов'язаного батька перераховувати цю суму на спеціальний рахунок малолітньої дитини, який буде відкритий на його користь тим із батьків, кому малолітня дитина була довірена під особистий догляд. Для розпорядження коштами на рахунку неповнолітньої дитини необхідний дозвіл суду.

§ 64

Якщо для цього є причини, що заслуговують на особливу увагу, суд може прийняти рішення про зобов'язання вносити грошову суму на користь неповнолітньої дитини, яка підлягає сплаті лише в майбутньому, на спеціальний рахунок, відкритий на користь неповнолітньої дитини. Батько, який особисто

опікується дитиною. У рішенні зазначається спосіб забезпечення регулярного щомісячного перерахування з цього рахунку на користь малолітньої дитини визначених сум аліментів.

§ 65

(1) Якщо батьки малолітньої дитини не проживають разом, суд врегульовує розмір їх аліментного обов'язку або затверджує їх угоду про розмір аліментів.

(2) Таким же чином суд діє у разі спільного проживання батьків, але один із них добровільно не виконує аліментний обов'язок щодо малолітньої дитини.

(3) Аліменти повнолітніх дітей встановлюються судом лише за поданням.

Другий розділ

Аліментний обов'язок дітей перед батьками

§ 66

Діти, здатні до самообслуговування, зобов'язані забезпечувати своїх батьків повноцінним харчуванням, якщо вони цього потребують.

§ 67

(1) Кожна дитина виконує аліментний обов'язок перед батьками в обсязі, що відповідає співвідношенню її здібностей, можливостей і майнового стану до здібностей, можливостей і майнового стану інших дітей.

(2) Аліментний обов'язок між подружжям і надання аліментів розлученому подружжю передують аліментному обов'язку дітей щодо батьків.

Третій розділ

Аліментні зобов'язання між іншими родичами

§ 68

Предки та нащадки несуть взаємний обов'язок утримувати лише якщо вони вкрай цього потребують.

§ 69

(1) Якщо нащадки не можуть виконувати свій аліментний обов'язок, цей обов'язок переходить до предків. Більш далекі родичі мають аліментний обов'язок лише в тому випадку, якщо ближчі родичі не можуть його виконати.

(2) У випадку, якщо суд визначає аліменти на неповнолітню дитину, відповідно застосовуються положення § 63.

§ 70

Кожен із родичів одного рівня виконує аліментний обов'язок в обсязі, що відповідає співвідношенню його здібностей, можливостей і майнового стану до здібностей, можливостей і майнового стану інших родичів.

Четвертий розділ Аліментні зобов'язання між подружжям

§ 71

(1) Подружжя несуть взаємний аліментний обов'язок. Якщо один із подружжя не виконує цього обов'язку, суд за пропозицією одного з них визначає його обсяг таким чином, щоб рівень життя обох з подружжя був в основному однаковим. Вирішуючи питання про визначення розміру аліментного обов'язку, суд враховує догляд за домогосподарством.

(2) Аліментний обов'язок між подружжям передре аліментному обов'язку дітей щодо батьків.

Перший розділ Допомога на утримання розлученого подружжя

§ 72

(1) Розлучене подружжя, яке не в змозі самотійно себе утримувати, може попросити свого колишнього чоловіка внести відповідні кошти на утримання відповідно до його здібностей, можливостей і матеріальних умов.

(2) Якщо колишнє подружжя не дійшло згоди, розмір аліментів визначає суд за пропозицією одного з них. Також будуть враховані причини, що призвели до розриву відносин між подружжям.

(3) Аліменти для розлученого подружжя можуть призначатися не більше ніж на п'ять років з моменту набрання чинності рішенням про розірвання шлюбу. Суд може як виняток продовжити цей строк, якщо розлучене подружжя, якому суд призначив допомогу, з об'єктивних причин не може утримувати себе навіть після закінчення цього періоду, особливо якщо це стосується того з подружжя, якому було доручено особистий догляд за дитиною. дитина у шлюборозлучному процесі з тривалим важким станом здоров'я або для подружжя, який сам має тривалий важкий стан здоров'я, що потребує постійного догляду.

§ 73

Право на аліменти припиняється, якщо подружжя, яке має право, одружується повторно або якщо помер той, хто зобов'язаний.

Шостий розділ

Допомога на утримання та оплату окремих витрат незаміжній матері

§ 74

(1) Батько дитини, з якою мати дитини не перебуває у шлюбі, зобов'язаний не пізніше двох років не пізніше дня народження вносити на користь матері відповідний внесок на її утримання та забезпечувати її внесок на покриття витрат, пов'язаних з вагітністю та пологами.

(2) За пропозицією вагітної жінки суд може зобов'язати чоловіка, якого батьківство є ймовірним, заздалегідь надати суму, необхідну для забезпечення її утримання відповідно до пункту 1, внесок на покриття витрат, пов'язаних з вагітністю та пологами, а також суму, необхідну забезпечити утримання дитини на період, протягом якого жінці буде належати відпустка у зв'язку з вагітністю та пологами відповідно до спеціального положення.¹⁵⁾

(3) Право вимагати допомоги на оплату витрат, пов'язаних з вагітністю та пологами згідно з абзацом 1, закінчується через три роки після дати пологів.

ГЛАВА ДРУГА

СПІЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

§ 75

(1) При визначенні розміру аліментів суд враховує обґрунтовані потреби одержувача, а також здібності, можливості та майнові умови боржника. Суд враховує здібності, можливості та майнові умови боржника навіть у разі відмови боржника від більш вигідної роботи, доходу чи майнової вигоди без поважних причин; він також враховуватиме непропорційні майнові ризики, які кредитор бере на себе.

(2) Аліменти не можуть бути призначені, якщо це суперечить добрим звичаям; це не стосується аліментів на неповнолітню дитину.

§ 76

(1) Аліменти сплачуються регулярними періодичними сумами, які завжди сплачуються за місяць наперед.

(2) Залік взаємних вимог з вимогами про стягнення аліментів допускається лише за домовленістю. Якщо це аліменти на неповнолітніх дітей, залік неможливий.

(3) У разі прострочення боржником сплати аліментів, визначених рішенням суду, одержувач має право вимагати відсотки за прострочення на несплачену суму відповідно до норм цивільного законодавства.

(4) Сплата аліментів боржником спочатку зараховується до основної суми, і лише після того, як вся основна сума сплачена, вона зараховується до відсотків через прострочення.

§ 77

(1) Право на аліменти не втрачається. Однак воно може бути визнане лише з дня початку судового розгляду. Аліменти на неповнолітню дитину можуть бути призначені не більше ніж на три роки заднім числом від дня порушення справи, якщо причини цього заслуговують на особливу увагу.

(2) Права на окрему періодичну сплату аліментів та інші права на грошові виплати, що випливають із цього Закону, погасають позовною давністю.

§ 78

(1) Угоди про аліменти та рішення суду можуть бути змінені у разі зміни обставин. За винятком аліментів на неповнолітню дитину, зміна або скасування аліментів можливе лише за пропозицією.

(2) У разі скасування або зменшення аліментів на неповнолітню дитину за минулий час сплачені аліменти не повертаються.

(3) При зміні обставин завжди враховується розвиток витрат на життя.

§ 79

(1) Хто повністю або частково виконав аліментний обов'язок за іншого, має право вимагати від нього сплати цього виконання та процентів за прострочення відповідно до норм цивільного права.

(2) Це право погашається строком давності відповідно до спеціальної норми.¹⁷⁾

§ 80

Управління праці, соціальних питань та сім'ї може надати заміну аліментів для забезпечення утримання особи, яка має право відповідно до спеціального положення.^{17a)}

§ 81

(1) У разі прийняття судом рішення про передачу неповнолітньої дитини під заміне особисте піклування, прийомну сім'ю, про встановлення інституціональної опіки або про встановлення захисного виховання він також змінює обсяг аліментного обов'язку батьків або інших осіб, зобов'язаних надавати утримання неповнолітній дитині.

(2) У рішенні, яким призначається інституціональний догляд, суд одночасно покладає на батьків або інших фізичних осіб, які зобов'язані надавати дитині аліменти, обов'язок перераховувати аліменти до закладу, куди має бути поміщена дитина. Якщо боржник згідно з першим реченням не виконує аліментний обов'язок шляхом сплати аліментів установі, ця установа має право вчиняти дії у справах про пред'явлення вимог про стягнення аліментів на неповнолітню дитину, у тому числі пред'являти ці вимоги у виконавчому провадженні на своє ім'я та на рахунок малолітньої дитини.

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА
ВИЗНАЧЕННЯ БАТЬКІВСТВА ТА УСИНОВЛЕННЯ

ГЛАВА ПЕРША
ВИЗНАЧЕННЯ БАТЬКІВСТВА
Перший розділ
Визначення материнства

§ 82

- (1) Матір'ю дитини є жінка, яка народила дитину.
- (2) Угоди та контракти, що суперечать абзацу 1, є недійсними.

§ 83

- (1) У разі виникнення сумнівів щодо того, хто є матір'ю дитини, материнство встановлюється судом за встановленими фактами про народження дитини.
- (2) Пропозиція може бути подана жінкою, яка заявляє, що є матір'ю дитини чи батьком дитини, або особою, яка доведе, що вона має праоайй інтерес у цьому визначенні.

Другий розділ
Встановлення та спростування батьківства

§ 84

Батьківство визначається на підставі презумпції батьківства, встановленої цим Законом, за згодою батьків або за рішенням суду.

Батьківство чоловіка матері

§ 85

- (1) Якщо дитина народилася з моменту укладення шлюбу до закінчення трьохсот днів після припинення шлюбу або після визнання його недійсним, батьком вважається чоловік матері.

(2) У разі народження дитини від повторно одруженої жінки батьком вважається наступний чоловік, навіть якщо дитина народилася до закінчення трьохсотого дня після розірвання або визнання її попереднього шлюбу недійсним.

(3) При обчисленні строку, вирішального для встановлення батьківства, виходить з того, що шлюб особи, яка була оголошена померлою, припинився в день, визначений днем смерті в рішенні про оголошення померлою.

§ 86

(1) Чоловік може заперечити в суді, що він є батьком дитини, народженої його дружиною, протягом трьох років з дня, коли йому стали відомі обставини, що викликають обґрунтований сумнів у його належності до дитини, народженої його дружиною.

(2) Якщо чоловік втратив дієздатність до закінчення строку для заперечення батьківства, його опікун може заперечити батьківство протягом трьох років з дня, коли йому стали відомі обставини, які обґрунтовано сумніваються у батьківстві.

§ 87

(1) Якщо дитина народилася в період від ста вісімдесятого дня після укладення шлюбу до трьохсотого дня після розірвання або визнання шлюбу недійсним, у встановленні батьківства може бути відмовлено лише у тому випадку, якщо виключено, що чоловік матері міг бути батьком дитини.

(2) Батьківство дитини, яка народилася у період від ста вісімдесятого до трьохсотого дня після проведення процедури допоміжної репродукції за згодою чоловіка матері, не може бути спростовано. Однак у встановленні батьківства можна відмовити, якщо буде доведено, що мати дитини завагітніла іншим шляхом.

(3) Якщо дитина народилася до ста вісімдесятого дня після шлюбу, достатньо, щоб чоловік матері не вважався батьком, якщо він заперечує своє батьківство в суді. Це не стосується випадків, коли чоловік мав статеві стосунки з матір'ю дитини протягом періоду, з якого минуло не менше ста вісімдесяти і не більше трьохсот днів до народження дитини, або якщо він знав, що вона була вагітна в час одруження.

§ 88

(1) Чоловік має право відмовитися від батьківства щодо дитини та матері, якщо обидва живі, а якщо одного з них немає в живих, - щодо другого. Якщо ні дитини, ні матері немає в живих, чоловік цього права не має.

(2) Навіть мати може заперечити, що її чоловік є батьком дитини протягом трьох років після народження дитини. Відповідно застосовуються положення про право на заперечення батьківства чоловіком матері дитини.

§ 89

Якщо законно вирішено, що пізніший чоловік не є батьком дитини повторно одруженої матері, трирічний період для відмови у батьківстві для попереднього чоловіка починається з дня, коли він дізнається про законне рішення.

Батьківство визначається за згодою батьків

§ 90

Якщо батьківство не встановлено за презумпцією батьківства чоловіка матері, воно може бути встановлено за згодою обох батьків.

§ 91

(1) Батьком вважається чоловік, батьківство якого встановлено за згодою батьків.

(2) Заява про згоду батьків повинна бути подана в ЗАГСі або в суді.

(3) Неповнолітній батько може подати заяву про згоду лише в суді.

(4) Заява матері не потрібна, якщо вона через психічний розлад не може оцінити значення своїх дій або якщо отримання її заяви пов'язане з важкопереборною перешкодою.

§ 92

Батьківство ненародженої дитини, якщо вона вже була зачата, може бути встановлено за згодою батьків.

§ 93

(1) Чоловік, батьківство якого встановлено за згодою батьків, може заперечити батьківство в суді протягом трьох років з дня його встановлення, лише якщо виключено, що він міг бути батьком дитини; цей строк не закінчується до закінчення трьох років від народження дитини.

(2) У цей же строк мати дитини може також заперечити, що батьком дитини є чоловік, батьківство якого встановлено за згодою батьків.

(3) Положення § 86 абзац 2 та § 88 абзаї 1 використовується відповідно.

Встановлення батьківства за рішенням суду

§ 94

(1) Якщо батьківство встановлено не за згодою батьків, дитина, мати або чоловік, який називає себе батьком, можуть запропонувати встановити батьківство судом.

(2) Батьком вважається чоловік, який мав зносини з матір'ю дитини протягом періоду, з якого до народження дитини минуло не менше ста вісімдесяти і не більше трьохсот днів, якщо його батьківство не виключається поважними обставинами. .

§ 95

(1) Якщо передбачуваного батька немає в живих, позов про встановлення батьківства подається до опікуна, призначеного судом.

(2) Якщо позивач помер під час провадження, інша особа, уповноважена подати клопотання, може продовжити провадження. Нащадки можуть подати заяву про встановлення батьківства протягом шести місяців після смерті дитини, якщо вони мають юридичну зацікавленість у цьому.

Відмова від встановлення батьківства за заявою дитини

§ 96

(1) Якщо це необхідно в інтересах дитини і минув строк, встановлений для заперечення батьківства батьками дитини, за заявою дитини суд може вирішити

питання про допустимість заперечення батьківства. У цьому провадженні інтереси неповнолітньої дитини повинен представляти конфліктний опікун.

(2) Якщо суд вирішить задовольнити клопотання, подане відповідно до абзацу 1, і визначить, що відмова від батьківства після закінчення встановленого законом періоду відповідає інтересам дитини, дитина може подати клопотання про відмову від батьківства після того, як це рішення стане остаточним. .

(3) Якщо одного з батьків немає в живих, дитина може подати позов про заперечення батьківства проти другого з батьків; якщо немає в живих жодного з батьків, пропозиція не може бути подана.

ГЛАВА ДРУГА УСИНОВЛЕННЯ

§ 97

(1) Усиновлення створює такі ж відносини між усиновлювачем і усиновленим, як між батьками і дітьми. При усиновленні виникають споріднені відносини між усиновленим і родичами усиновлювача. Усиновителі несуть такі самі відповідальність, права та обов'язки, як і батьки, у вихованні дітей.

(2) Суд вирішує питання про усиновлення за пропозицією усиновлювача.

§ 98

Усиновителем може стати лише фізична особа, яка має повну дієздатність, особисті умови, особливо стан здоров'я, особистісні та моральні, внесена до списку осіб, які претендують на усиновлення, згідно зі спеціальним положенням та за способом життя та життя особи, які проживають разом з ним, гарантує, що усиновлення буде відповідати інтересам неповнолітньої дитини. Ця умова не поширюється на положення § 100 абзац 3.

§ 99

(1) Між усиновлювачем і усиновленим повинна бути розумна різниця у віці.

(2) Неповнолітню дитину можна усиновити лише в тому випадку, якщо усиновлення відповідає її інтересам.

§ 100

(1) Малолітня дитина може бути усиновлена подружжям або одним із подружжя, який проживає з одним із батьків дитини у шлюбі, або тим із подружжя, хто пережив того з батьків чи усиновлювачів малолітньої дитини. У виняткових випадках одна особа може усиновити і неповнолітню дитину, якщо є умови, що усиновлення відповідатиме інтересам дитини.

(2) Лише подружжя може усиновити неповнолітню особу як спільну дитину.

(3) Якщо усиновлювач є подружжям одного з батьків малолітньої дитини, він може усиновити неповнолітню дитину лише за згодою другого з подружжя; згода не потрібна, якщо другий з подружжя втратив дієздатність або якщо отримання згоди пов'язане з важкопереборною перешкодою.

§ 101

(1) На усиновлення потрібна згода батьків усиновленої малолітньої дитини, якщо інше не встановлено цим законом. На усиновлення необхідна також згода неповнолітнього з батьків неповнолітньої дитини, якщо інше не встановлено цим законом. Згода може бути відкликана лише до моменту передачі неповнолітнього на виховання майбутнім усиновителям на підставі рішення суду.

(2) Якщо один із батьків помер, невідомий, повністю позбавлений дієздатності, позбавлений батьківських прав та обов'язків, потрібна лише згода другого з батьків. Якщо дієздатність одного з батьків була обмежена, його згода на усиновлення необхідна лише за умови, що він має право оцінювати наслідки усиновлення.

(3) Ak obaja rodičia maloletého dieťaťa zomreli, nie sú známi, boli pozbavení výkonu rodičovských práv a povinností, boli pozbavení spôsobilosti na právne úkony v plnom rozsahu alebo nie sú schopní posúdiť dôsledky osvojenia, vyžaduje sa súhlas poručníka, ktorý bol dieťaťu ustanovený. Якщо обидва батьки малолітньої дитини померли, невідомі, позбавлені батьківських прав та обов'язків, позбавлені повної дієздатності або не можуть оцінювати наслідки усиновлення, потрібна згода опікуна, призначеного для дитини.

(4) Якщо неповнолітня дитина здатна оцінити наслідки усиновлення, потрібна також її згода.

(5) Для усиновлення неповнолітньої дитини за кордоном необхідна також згода Міністерства праці, соціальних справ та сім'ї Словацької Республіки або органу державного управління, призначеного Міністерством праці, соціальних справ та сім'ї Словацької Республіки.

§ 102

(1) Для усиновлення не потрібна згода батьків усиновленої малолітньої дитини або згода неповнолітнього з батьків неповнолітньої дитини, якщо

а) протягом щонайменше шести місяців вони не виявляли справжнього інтересу до малолітньої дитини, зокрема не відвідуючи її, не регулярно та добровільно не виконували аліментні зобов'язання щодо неповнолітньої дитини та не докладали зусиль, щоб налаштувати свої сімейні та соціальні обставини таким чином, що вони могли особисто піклуватися про неповнолітню дитину, якщо для них не існувало суттєвої перешкоди, що перешкоджає виявленню інтересу, або

б) протягом щонайменше двох місяців після народження дитини вони не виявляли інтересу до дитини, якщо не існувало серйозних перешкод, що перешкоджають їх проявленню інтересу, або

в) батьком є жінка, яка подала прохання про таємницю її особи у зв'язку з народженням відповідно до спеціального положення 17б) і протягом принаймні двох місяців після народження дитини не виявляла жодного інтересу до дитини, або

г) вони заздалегідь дають згоду на усиновлення без прив'язки до певних усиновлювачів.

(2) Особиста згода одного з батьків згідно абзацу 1 буква г) мають бути оформлені в письмовій формі в суді або в органі соціального захисту або уповноваженому працівнику органу соціального захисту закладу охорони здоров'я, де народилася дитина. Згода може бути відкликана лише до передання неповнолітньої дитини майбутнім усиновлювачам на підставі рішення суду.

(3) Згода на усиновлення у випадках, зазначених в абзаці першому, дається опікуном, який був призначений усиновленій малолітній дитині в провадженні про усиновлення. Для призначення опікуна належним чином застосовуються положення § 60 і 61. Функції опікуна припиняються після виконання правового акту, для якого його було призначено.

(4) Про виконання умов для усиновлення малолітньої дитини, зазначених в абзаці 1, вирішує суд за поданням органу соціального захисту або навіть без нього.

§ 103

(1) До прийняття судом рішення про усиновлення неповнолітня дитина повинна перебувати під опікою майбутнього усиновлювача не менше дев'яти місяців. Витрати, пов'язані з доглядом перед усиновленням, покриваються майбутнім усиновлювачем.

(2) Відповідно до абзацу 1 питання про доручення неповнолітньої дитини майбутнім усиновлювачам вирішує суд за пропозицією майбутнього усиновлювача; положення § 101 і 102 застосовуються відповідно. Якщо протягом вісімнадцяти місяців з дня передання неповнолітньої дитини під опіку майбутнього усиновлювача майбутній усиновлювач не звернеться з пропозицією про усиновлення малолітньої дитини, суд може скасувати опіку перед усиновленням..

(3) Якщо патронатний вихователь вирішив усиновити малолітню дитину, яку йому передано на виховання, не вимагається, щоб неповнолітня дитина перебувала під опікою патронатного вихователя відповідно до пункту 1 до ухвалення судом рішення про усиновлення, якщо патронатна опіка тривала принаймні на цей період. Такий самий порядок здійснюється у разі, якщо малолітню дитину бажає усиновити особа, якій малолітня дитина була довірена під особисте піклування, або опікун, який здійснює особистий догляд за нею.

(4) У рішенні про доручення неповнолітньої дитини майбутнім усиновлювачам суд визначає обсяг їх прав та обов'язків щодо неповнолітньої дитини.

(5) Майбутній усиновлювач має такі самі права та обов'язки, як і особа, якій малолітню дитину передано під особисту опіку або піклування.

§ 104

Суд зобов'язаний на підставі медичного огляду з'ясувати, чи не суперечить стан здоров'я усиновленого та усиновлювачів меті усиновлення. Про результати перевірки він повідомить усиновлювача, представника усиновленого та роз'яснить їм мету, зміст і наслідки усиновлення.

§ 105

Усиновлена особа матиме прізвище усиновлювача. Спільний усиновлений подружжя матиме прізвище, визначене заявою наречених під час укладення

шлюбу згідно з § 6 абз. 3 і 4 для інших дітей. Це також стосується випадків, коли усиновлювач є чоловіком матері усиновленого.

§ 106

(1) Усиновлення припиняє взаємні права та обов'язки між усиновленим і первісною сім'єю, а також між усиновленим і опікуном або піклувальником, призначеними судом.

(2) Якщо усиновлювач є подружжям одного з батьків усиновленого, сімейні відносини між усиновленим, батьком та його родичами зберігаються.

(3) Якщо це відповідає інтересам усиновленої особи, усиновлювачі можуть надати їй доступ до відомостей про батьків або надати відомості, якими вони володіють, якщо інше не встановлено спеціальним нормативним актом.

§ 107

(1) Суд може скасувати усиновлення з поважних причин, що є в інтересах неповнолітньої дитини, протягом шести місяців з дня прийняття рішення про усиновлення на вимогу усиновленого або усиновлювача, а також без звернення.

(2) При скасуванні усиновлення відновлюються відносини між усиновленим і первісною сім'єю. Усиновлена дитина знову матиме попереднє прізвище. Якщо суд визнає, що батьки не виконують або не можуть виконувати обов'язки, що випливають з батьківських прав та обов'язків, він приймає рішення про вжиття необхідних заходів відповідно до статей 38 і 44.

§ 108

За повідомленням суду усиновлювач реєструється в реєстрі замість одного з батьків усиновленого.

§ 109

Після закінчення терміну для скасування усиновлення згідно з § 107 абзац 1 усиновлення не перешкоджає усиновленій особі бути повторно усиновленою.

ЧАСТИНА П'ЯТА
ЗАГАЛЬНІ, ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ ТА СКАСУВАННЯ
Спільні положення

§ 110

Якщо цим законом не встановлено інше, застосовуються положення *Цивільного кодексу*.

§ 110а

Для провадження згідно з § 4 абзац 2, § 6 абзац 6 та § 8 абзац 1 не застосовується до загального положення про адміністративне судочинство.^{17b)}

§ 111

Угоди та судові рішення, якими до набрання чинності цим Законом визначено аліментні зобов'язання подружжя, які розлучилися, можуть бути змінені або скасовані судом за поданням одного з подружжя, якщо вони суперечать цьому Закону. .

§ 112

Шлюби, укладені громадянами Чехословаччини в період з 1 січня 1950 року до 1 липня 1992 року у церковній формі за кордоном згідно з чинним законодавством у місці укладення шлюбу, є дійсними згідно із законодавством Словаччини.

§ 113

Матеріальне забезпечення батьків та сприяння у здійсненні батьківських прав та обов'язків регулюються спеціальними нормативно-правовими актами.¹⁸⁾

Перехідні положення

§ 114

Правовідносини, що виникли до 1 квітня 2005 року, оцінюються відповідно до положень цього Закону. Однак виникнення цих правовідносин, а також права та обов'язки, що з них виникають, оцінюються згідно з попередніми нормативно-правовими актами.

§ 115

Шлюбозрозлучне провадження, щодо яких суд не виніс законного рішення до 1 квітня 2005 року, будуть завершені за попереднім законодавством.

§ 116

Опікун, призначений відповідно до § 78 Закону № 94/1963 зб. про сім'ю вважається опікуном з правами та обов'язками відповідно до цього Закону з 1 квітня 2005 року.

§ 117

Положення цього Закону застосовуються до закінчення періодів, які не закінчилися 1 квітня 2005 року.

§ 118

Провадження у справах про стягнення аліментів відповідно до частини третьої цього Закону, у яких суд не вирішив до 1 квітня 2005 року завершуються відповідно до цього Закону.

§ 119

(1) Якщо неповнолітню дитину було усиновлено відповідно до § 73 Закону № 94/1963 зб. Про сім'ю, усиновлений або усиновлювач може подати клопотання про скасування усиновлення протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом. Якщо пропозиція не буде подано, усиновлення буде вважатися безвідкличним.

(2) Усиновлена особа, яка досягла повноліття, також повинна діяти таким же чином, якщо вона хоче скасувати усиновлення за домовленістю з усиновлювачем.

§ 119а

Перехідні положення до поправок, що діють з 15 червня 2013 року

Затримки сплати аліментів, що виникли до 15 червня 2013 року, регулюються чинними нормами, що діяли до 14 червня 2013 року.

§ 119б

Перехідні положення до коригувань з 1 січня 2016 року

(1) Якщо чоловікові або його опікуну до 31 грудня 2015 року стали відомі факти, які викликають обґрунтований сумнів у тому, що чоловік є батьком дитини, народженої його дружиною після 7 вересня 2008 року, чоловік або його опікун

може в суді заперечувати, що чоловік є батьком цієї дитини до 31 грудня 2018 року, якщо провадження у цій справі не було відкрито до 01 січня 2016 року.

(2) Провадження у справах про заперечення батьківства чоловіком матері дитини або його опікуном, щодо яких до 31 грудня 2015 року суд не прийняв рішення, завершуватимуться згідно з постановою, яка діє з 1 січня 2016 року.

(3) Провадження у справах про передачу малолітньої дитини під заміне особисте піклування чи прийомну сім'ю або про встановлення в інституціональний заклад чи про застосування заходу виховного характеру, щодо яких суд не прийняв рішення до 31.12.2015 року, буде закінчено згідно з Постановою, яка діє до 31 грудня 2015 року.

(4) Якщо суд ухвалив рішення про зміну розміру аліментів після 1 січня 2016 року і на період до 31 грудня 2015 року та поклав на боржника обов'язок сплачувати аліменти до Управління праці, соціальних справ та сім'ї згідно з постановою, що набула чинності з 1 січня 2016 року, для виконання зобов'язання боржника щодо сплати аліментів за період до 31 грудня 2015 року особі, якій довірено дитину для заміни особистого догляду, охоплює § 45 абзац 8 із змінами до 31 грудня 2015 року; управління праці, соціальних справ та сім'ї виконує завдання місяця згідно з § 45 абзац 8 у редакції, яка набула чинності з 01.01.2016 лише щодо аліментів, які підлягають сплаті з дня набрання законної сили рішенням, яким суд поклав на боржника обов'язок сплачувати аліменти до Управління праці, соціальних справ та сім'ї.

(5) Суд за пропозицією боржника або особи, якій передано дитину на заміне особисте виховання, може змінити обов'язок кредитора зі сплати аліментів особі, якій передана на виховання, на обов'язок перераховувати ці аліменти до Управління праці, соціальних справ та сім'ї, навіть якщо воно не приймає рішення про зміну аліментів.

(6) Якщо дитина була передана на доусиновлюючу опіку згідно з положенням, що діяло до 31 грудня 2015 року, термін згідно з § 103 абзац 2 другого речення починається з 1 січня 2016 року.

§ 120

Положення про скасування

Скасовано::

1. Закон №94/1963 Zb. про сім'ю в тексті закону № 132/1982 зб., закону № 234/1992 зб., закону № 195/1998 З. з., закону № 72/2002 З. з., закону № 127/2002 З. з., закону № 198/2002 З. з., закону № 245/2002 З. з. та закону № 515/2003 З. з.,

2. § 2 - 10 Закону № 265/1998 зб. про прийомну опіку та внески на піклування зі змінами, внесеними Законом № 453/2003 зб. та акт № 601/2003 зб.

Ї. П

Закон № 99/1963 зб. Цивільний процесуальний кодекс із змінами, а тексті Закону № 36/1967 Зб., закону №. 158/1969 Зб., закону №. 49/1973 Зб., закону № 20/1975 Зб., Закону № 133/1982 Зб., закону №. 180/1990 Зб., Закону № 328/1991 Зб., Закону №. 519/1991 Зб., Закону №. 263/1992 Coll., Закону Національної Ради Словацької Республіки №. 5/1993 Зб., Закону Національної Ради Словацької Республіки №. 46/1994 Зб., Закону Національної Ради Словацької Республіки №. 190/1995 зб., закону Національної Ради Словацької Республіки № 232/1995 З. з., Закону Національної Ради Словацької Республіки № 233/1995 З. з., Закону Національної Ради Словацької Республіки §. 22/1996 З. з., Закону Національної Ради Словацької Республіки № 58/1996 З. з., Висновку Конституційного Суду Словацької Республіки № 281/1996 З. з., Закону № 211/1997 З. з., Висновку Конституційного суду Словацької Республіки № 359/1997 З. з., Закону № 124/1998 З. з., Закону № 144/1998 З. з., Закону № 169/1998 З. з., Закону № 187/1998 З. з., Закону №. 225/1998 З. з., Закону № 233/1998 З. з., Закону № 235/1998 Z. z., Висновку Конституційного суду Словацької Республіки № 318/1998 З. з., Закону № 331/1998 З. з., Закону № 46/1999 З. з., Висновку Конституційного суду Словацької Республіки № 166/1999 З. з., Висновку Конституційного суду Словацької Республіки № 185/1999 З. з., Закону № 223/1999 З. з., Закону № 303/2001 З. з., Закону № 501/2001 З. з., Закону № 215/2002 З. з., Закону № 232/2002 З. з., Закону № 424/2002 З. з., Закону № 451/2002 З. з., Закону № 480/2002 З. з., Висновку Конституційного суду Словацької Республіки № 620/2002 З. з., Висновку Конституційного суду Словацької Республіки №. 75/2003 З. з., Закону № 353/2003 З. з., Закону №. 530/2003 З. з., Закону № 589/2003 З. з., Закону № 204/2004 З. з., Закону № 371/2004 З. з., Закону № 382/2004 З. з., Закону № 420/2004 З. з., Закону №. 428/2004 З. з., Закону № 613/2004 З. з. міняється та доповнюється таким чином

1. У § 9 абзац 3 виключено.

2. У примітці до посилання 33а слова «§ 62 Закону № 94/1963 зб. про сім'ю зі змінами».

3. У § 35 абзац 2 букву г) виключити.

Попередні букви д) і е) іменуються буквами г) і д).

4. § 36 виключено.

5. У § 80 буква а) слово "батьківства" замінити словом "батьківства".

6. У § 88 абзац 1 буква в) після слів "підкування про неповнолітніх" і слів "провадження у справах про усиновлення" ставиться кома.

7. У § 108 слово «невідкличний» вилучено, а після слова «дитини» додано слова «відповідно до спеціального положення^{33а)}».

Виноска до посилання ЗЗав говорить:

"ЗЗав)

§ 108 Закону № 36/2005 З. з. про сім'ю та про внесення змін до деяких законів».

8. У § 120 абзац 2 слово "батьківства" замінити словом "батьківства" і перед словами "про усиновлення" доповнити словами "про усиновленість".

9. У § 142 абзац 1 друге речення виключити.

10. § 163 абзац 2 говорить:

„(2)

Рішення про виховання та утримання неповнолітніх дітей, про визнання, обмеження або позбавлення батьківських прав та обов'язків або про зупинення їх здійснення можуть бути змінені і без подання за зміною обставин».

11. У § 175 абзац 1 слова "голова сенату обласного суду в господарських справах" замінено словом "суд", а в останньому реченні слова "голова сенату" замінено словами "одноособовий суддя".

12. У § 175 абзац 2 слова "голова сенату" замінено словом "суд".

13. У § 175 абзац 3 слова "голова сенату" замінено словами "одноособовий суддя".

14. У § 175 абзац 4 слова "голова сенату" замінено словом "суд".

15. § 176 говорить:

„§ 176

„(1) У справах про встановлення опіки над неповнолітніми в основному вирішуються рішенням про виховання та утримання неповнолітніх дітей, про контакти батьків з неповнолітніми дітьми, про контакти близьких осіб з неповнолітніми дітьми, про визнання, обмеження або позбавлення дітей права на виховання та утримання неповнолітніх дітей, про встановлення батьківських прав та обов'язків або їх припинення, про схвалення важливих дій малолітньої дитини та з істотних питань, з яких між батьками немає згоди. Крім того, у рішенні вирішується питання про продовження перебування дитини в інституційному закладі та патронатному вихованні після досягнення дитиною повноліття та про скасування рішення про таке замінне виховання

(2) Інші питання, у тому числі вирішення справи про повернення дитини, яка була незаконно переселена або утримувана, вирішуються ухвалою.

(3) Якщо законом не встановлено інше, суд вирішує питання про взяття під варту неповнолітніх невідкладно, не пізніше шести місяців з дня відкриття

провадження. Провадження може бути продовжено лише у разі неможливості отримання доказів з поважних та об'єктивних причин.

(4) У разі дотримання всіх вимог пропозиції про відкриття процедури передачі дитини під опіку майбутнього усиновлювача суд приймає рішення без зайвих зволікань не пізніше трьох місяців з дня внесення такої пропозиції; в іншому випадку - протягом трьох місяців з дня доповнення або виправлення пропозиції.».

16. У § 178 абзац 1 після слова "батьків" доповнити слово "опікунів".

17. У § 178 абзац 2 слова "орган опіки та піклування над дітьми" замінено словами "орган соціальноправової охорони дітей".

18. § 180 говорить:

„§ 180

(1) Призначений судом опікун неповнолітнього зобов'язується одноосібному судді виконувати свої обов'язки належним чином і в що найкращих інтересах дитини, а також уважно виконувати вказівки суду. Після складання присяги одноособовий суддя видає йому документ, у якому доручається виховувати, представляти та розпоряджатися майном малолітньої дитини та визначає обсяг прав та обов'язків, що впливають із цього доручення.

(2) Положення абзацу 1 також належним чином застосовується до опікуна, призначеного судом відповідно до спеціального положення.

(3) Суд постійно контролює виконання функції опікуна чи піклувальника та оцінює його щонайменше двічі на рік у співпраці з Населеним пунктом та органом соціального захисту дітей.

(4) Суд здійснює контроль за управлінням майном неповнолітньої дитини опікуном або піклувальником; воно відбувається згідно зі спеціальним регламентом.^{34ea}».

Виноска до посилання 34ea говорить:

„34fa)

§ 33 і 58 Закону № 36/2005 З. з.

Попереднє посилання та примітка до посилання 34ea згадується як посилання та примітка до посилання 34fab.

19. Після § 180 додається § 180a такого змісту, включаючи назву:

„§ 180a

Провадження про усиовленість

(1) Якщо суд визнає, що передумови для усиовлення згідно зі спеціальним положенням,^{34faa} виконано, він може розпочати процедуру усиовленості навіть без пропозиції.

(2) Учасниками процедури є дитина та її батьки. Стороною у справі є неповнолітній батько дитини, яка досягла шістнадцяти років, навіть якщо він не є законним представником дитини. Він має процесуальну дієздатність у цьому провадженні. Неповнолітнього з батьків дитини, яка не досягла шістнадцяти років, у цьому провадженні повинен представляти його законний представник.

(3) Батьки дитини не є сторонами у справі, якщо вони позбавлені батьківських прав та обов'язків, якщо вони позбавлені в повному обсязі дієздатності або якщо вони не здатні оцінювати наслідки усиновлення. У цих випадках опікун є стороною процесу.

(4) Батьки дитини не є сторонами у справі, навіть якщо вони заздалегідь дали згоду на усиновлення дитини, не перебуваючи у відносинах із певним усиновлювачем.

(5) При розгляді справи суд завжди заслуховує особу, на вихованні якої перебуває дитина, або статутний орган закладу соціального обслуговування, до якого влаштована дитина. Положення § 182 абзац 1 застосовується аналогічно.

(6) Суд приймає рішення про усиновленість без зайвих зволікань, не пізніше ніж протягом трьох місяців з дати порушення провадження. Цей строк може бути продовжений не більше ніж на три місяці, якщо прийняттю рішення суду перешкоджають поважні та об'єктивні причини».

Виноска до посилання 34eaa говорить:

„34faa)

§ 52 абзац 6, § 55 абзац 2, § 98 - 104 Закону № 36/2005 З. з.

20. § 181 говорить:

„§ 181

(1) Учасниками процесу є усиновлювана дитина, її батьки або піклувальник, усиновлювач та його дружина.

(2) Батьки усиновлюваної дитини не є сторонами в справі про усиновлення, якщо вони позбавлені батьківських прав та обов'язків або повністю позбавлені дієздатності. У цих випадках опікун є стороною процесу.

(3) Батьки усиновлюваної дитини не є сторонами у справі, навіть якщо їх згода не потрібна для усиновлення відповідно до спеціального положення; ^{34fab}) це також стосується випадків, коли суд законно вирішив, що дитина є прийнятний на усиновлення.

(4) Чоловік усиновлювача не є стороною у справі, якщо на усиновлення не потрібна його згода.

(5) Суд приймає рішення про усиновлення без зайвих зволікань, не пізніше ніж через рік з моменту подання заяви про усиновлення. Проведення може бути продовжено лише у разі неможливості отримання доказів з об'єктивних причин».

Виноска до посилання 34еаб говорить:

„34еаб)

§ 102 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z.“. § 102 абзац 1 Закону № 36/2005 З. з.

21. § 185 говорить:

„§ 185

Проведення у справі про визнання усиновлення недійсним суд може розпочати за заявою усиновленого чи усиновлювача, а також без звернення».

22. У § 238 абзац 4 говорить:

„(4)

Апеляція не приймається у справах, які регулюються Законом про сім'ю та про внесення змін до деяких законів, за винятком рішень про обмеження або позбавлення батьківських прав та обов'язків, або про призупинення їх здійснення, про надання батьківських прав та зобов'язання перед неповнолітнім батьком дитини, про встановлення батьківства, про відмову від батьківства або про усиновлення.».

23. У § 243е абзац 2 буква а) говорить:

„а) »у справах, які регулюються Законом України "Про сім'ю" та "Про внесення змін до деяких законів", крім рішень про обмеження або позбавлення батьківських прав та обов'язків або про припинення їх здійснення, про надання батьківських прав та обов'язків неповнолітньому батьків дитини, про встановлення батьківства, про відмову від батьківства або про усиновлення».

Стаття III

Закон № 97/1963 Зб. про міжнародне приватне та процесуальне право зі змінами, внесеними Законом №. 158/1969 Зб., Закону № 234/1992 Зб., Закону № 264/1992 Coll., Закону Національної Ради Словацької Республіки № 48/1996 Зб., Закону № 510/2002 Зб., Закону № 589/2003 Зб. та закону № 382/2004 Зб. вносяться такі зміни:

1. Слово "батьківство" в усіх граматичних формах у всьому тексті закону замінено словом "батьківство" у відповідній граматичній формі.

2. Після § 20 додається § 20а такого змісту:

„§ 20а

Шлюб, укладений громадянином Словащини за кордоном перед органом, який не є уповноваженим на це органом Словацької Республіки, є дійсним у Словацькій

Республіці, якщо він є дійсним у державі, в якій його було укладено, і якщо не було обставин, що перешкоджають укладенню шлюбу відповідно до словацького матеріального права. Якщо другий з подружжя не є громадянином Словаччини, його здатність вступити в шлюб регулюється правовим порядком держави, громадянином якої він є».

3. § 24 говорить:

„§ 24

(1) Відносини між батьками та дітьми, включаючи виникнення або припинення батьківських прав та обов'язків, регулюються правом держави, на території якої дитина постійно проживає. Якщо цього вимагає захист особистості чи майна дитини, суд може у виняткових випадках взяти до уваги право іншої держави, з якою справа має суттєвий зв'язок.

(2) Батьківські права та обов'язки, які виникли в країні попереднього звичайного проживання дитини, зберігаються навіть після зміни постійного місця проживання дитини. Якщо один із батьків не набув батьківських прав та обов'язків, наданих йому за законодавством Словаччини, вони набуваються в момент, коли територія Словацької Республіки стає місцем звичайного проживання дитини.

(3) Здійснення батьківських прав та обов'язків регулюється правом країни звичайного проживання дитини.

(4) Для цілей цього положення звичайним місцем проживання неповнолітніх біженців та дітей, які прибули на територію Словацької Республіки внаслідок заворушень на їхній батьківщині, а також дітей, звичайне місце проживання яких неможливо визначити, вважається територія Словацької Республіки».

4. Після § 26 додається § 26а такого змісту:

„§ 26а

Передача дитини під опіку майбутніх усиновлювачів регулюється правом країни звичайного проживання дитини».

5. Заголовок над § 28 говорить: «Опіка та піклування».

6. У § 28 після слова "припинення" доповнити словами "опіки та", а в другому реченні слово "піклування" замінити словами "опіки та піклування".

7. § 29 говорить:

„§ 29

Обов'язок прийняти та здійснювати опіку або піклування над неповнолітніми регулюється правовою системою держави, членом якої є опікун або піклувальник.»

8. У § 30 перед словом опікуна вставити слова «опікуна, залежно від обставин», а перед словом «опікуна» вставити слова «опікуна, залежно від обставин».

9. § 31 говорить:

„§ 31

Положення про опіку та піклування над неповнолітніми застосовуються аналогічно, якщо аналогічні заходи захисту застосовуються до недієздатних осіб».

10. У § 39 абзац 3, у кінці додається таке речення: «Заходи будуть прийняті судом відповідно до матеріального права Словаччини.».

11. § 42 42, включаючи назву, говорить:

„§ 42

Підсудність у справах про дієздатність, опіку та піклування

(1) У справах про обмеження та позбавлення дієздатності, а також у справах про опіку та піклування юрисдикція словацьких судів надається, якщо особа має звичайне місце проживання на території Словацької Республіки.

(2) Якщо повноваження словацького суду згідно з абзацом 1 не надано, словацький суд лише вживає заходів, необхідних для захисту особи чи її власності, і повідомляє відповідний орган держави звичайного проживання особи. Заходи будуть вжиті судом відповідно до словацького матеріального права».

12. У § 62 буква а) говорить:

„а)

Крайовий суд, якщо йдеться про документи, видані окружними судами, нотаріусами чи судовими виконавцями, розташованими в територіальному окрузі обласного суду, документи, правильність яких вони засвідчили або на яких вони засвідчили справжність підпису, а також переклади, зроблені перекладачами або висновки експертів».

13. У § 66 абзац 1 і 2 слово "виховання" замінено словами "особистого догляду".

14. У § 67 абзац 2 слово "виховання" замінено словами "особистого догляду".

15. Заголовок над § 68а говорить: «Провадження за клопотанням про визнання іноземного рішення».

16. У § 68а буква б) слово "виховання" замінити словами "особистого догляду".

Стаття IV

Закон Національної Ради Словацької Республіки № 40/1993 З. з. про громадянство. З. Словацької Республіки зі змінами, внесеними Законом № 70/1997 З. з. та Закон № 515/2003 З. з. вносяться такі зміни: У § 6 слово

"безповоротно" вилучено, а після слова "прийнято" додано слова "відповідно до спеціального положення³⁾".

Виноска до посилання 3 говорить:

„3) § 108 Закону № 36/2005 Зб. про сім'ю та про внесення змін до деяких законів».

Стаття V

Закон Національної Ради Словацької Республіки № 154/1994 З. з. про реєстри зі змінами, внесеними Законом Національної Ради Словацької Республіки № 222/1996 З. з., закон № 416/2001 З. з., Закон № 198/2002 З. з. та закон № 515/2003 З. з. вносяться такі зміни:

1. У § 2 абзац 2 слово "батьківство" замінено словом "батьківство".

2. § 13 доповнено абзацом 5 такого змісту:

„(5) Запис про дитину, яку мати після пологів залишила в медичному закладі і при цьому письмово просила не розголошувати її особу у зв'язку з народженням, ^{7а)} вноситься до книги народження на підставі повідомлення лікаря, який приймає пологи; звіт надсилається не пізніше дня виписки матері з лікувального закладу і повинен містити дані згідно з абзацом 1 буква а) та відомості про стать дитини.».

Виноска до посилання 7а говорить:

„7а) § 11 абзац 10 Закону № 576/2004 З. з. про охорону здоров'я, послуги, пов'язані з наданням медичної допомоги та про внесення змін до деяких законів».

3. У § 16 буква а) слово "невідкличне" виключено, а після слова "усиновлення" додано слова "відповідно до спеціального положення ^{9а)}".

Виноска до посилання 9а говорить:

„9а) § 108 Закону № 36/2005 З. з. про сім'ю та про внесення змін до деяких законів».

4. Виноска до посилання 14 говорить:

„14) § 3 і 4 Закону № 36/2005 З. з.

5. У § 24 посилання 14а розміщено над словом «факти».

Виноска до посилання 14а говорить:

„14а) § 108 Закону № 36/2005 З. з. “

Стаття VI

Zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení zákona č. 458/2003 Z. z. sa mení takto:

V § 15 odsek 1 znie:

Закон № 153/2001 З. з. про прокуратуру із змінами, внесеними Законом № 458/2003 З. з. змінюється таким чином: Пункт 1 статті 15 говорить:

„(1) На умовах, встановлених спеціальним законом, генеральний прокурор призначає та звільняє одного члена та осіб, які його замінюють, до складу комісії,

яка вирішує питання захисту свідка, який перебуває під загрозою, захищеного свідка та їхніх родичів».

Стаття VII

Закон Національної Ради Словацької Республіки № 300/1993 З. з. про ім'я та прізвище зі змінами, внесеними Законом Національної Ради Словацької Республіки № 154/1994 З. з., Закон № 198/2002 З. з. та закон № 515/2003 З. з. вносяться такі зміни:

§ 1 говорить:

„§ 1

(1) Ім'я дитини, народженої на території Словацької Республіки, визначається за згодою батьків; якщо такої згоди не досягнуто, найменування визначається за рішенням суду.¹⁾

(2) Якщо другий із батьків невідомий, ім'я дитини (абзац 1) визначається за заявою одного з батьків.

(3) До встановлення батьківства ім'я дитини визначається за заявою матері дитини.

(4) Якщо жоден із батьків невідомий, ім'я дитини буде визначено судом¹⁾ за ініціативою населеного пункту чи округу, в якому знаходиться РАЦС (далі – «РАЦС»), у реєстрі якого зареєстровано народження дитини. записані.

(5) Положення абзацу 4 також застосовується, якщо мати, яка залишила дитину після народження у закладі охорони здоров'я відповідно до спеціального розпорядку,^{1а)} не вказала його ім'я». Примітки до посилань 1 і 1а говорять:

„1) § 40 абзац 3 Закону № 36/2005 З. з. про сім'ю та про внесення змін до деяких законів.

1а) § 11 абз. 10 Закону № 576/2004 З. з. про охорону здоров'я, послуги, пов'язані з наданням медичної допомоги та про внесення змін до деяких законів».

2. У § 4 абзац 3 друге речення виключено, а § 4 доповнено абзацами 4-6 такого змісту:

„(4) До встановлення батьківства дитина отримує прізвище, яке мала мати на момент її народження.

(5) Якщо жоден із батьків дитини невідомий, прізвище дитини встановлюється судом¹⁾ за ініціативою органу реєстрації актів цивільного стану, у якому внесено запис про народження дитини.

(6) Положення абзацу 5 також застосовується, якщо мати залишила дитину після пологів у медичному закладі відповідно до спеціального положення.^{1а)}».

Виноска до посилання 2 говорить:

„2) § 6 абзац 4 Закону № 36/2005 З. з.

3. Виноска до посилання За говорить:

„За) § 6 абзац 3 букви в) Закону № 36/2005 З. з.

Стаття VIII

Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, крім положень, зазначених у статтях I–IV. У першому, третьому-п'ятому пунктах і на додаток до положень, перелічених у статті VI, які набирають чинності з 1 квітня 2005 року.

Павол Грушовски, в. р.

Мікулаш Дзурінда, в. р.

- 1) Закон № 308/1991 З. з. про свободу віросповідання та статус церков і релігійних товариств зі змінами, внесеними Законом №. 394/2000 З. з.
- 2) § 27 абзац 6 Закону Національної Ради Словацької Республіки №. 154/1994 З. з. про реєстри.
- 3) § 11 Закону Національної Ради Словацької Республіки № 154/1994 З. з.
- 4) § 27 і 28 Закону Національної Ради Словацької Республіки № 154/1994 З. з. зі змінами.
- 5) § 37 абзац 1 Цивільного кодексу.
- 6) § 116 Цивільного кодексу. § 116 Цивільного кодексу.
- 7) § 9 Цивільного кодексу.
- 8) § 451 - 459 Цивільного кодексу.
- 9) § 28 Цивільного кодексу.
- 10) § 33 абзац 9 букв е) і § 39 Закону №. 305/2005 З. з. про соціальний правовий захист дітей та про соціального опікуна та про внесення змін і доповнень до деяких законів зі змінами.
- 11) § 137 - 142 Цивільного безспірного кодексу.
- 12) Закон № 627/2005 З. з. про внески на підтримку альтернативного догляду за дітьми зі змінами.
- 13) § 2 буква в) Закон № 601/2003 З. з. про прожитковий мінімум і про внесення змін до деяких законів зі змінами, внесеними Законом № 372/2004 З. з.
- 14) § 2 буква а) Закону № 601/2003 З. з. зі змінами, внесеними Законом № 372/2004 З. з.
- 15) Кодекс праці.
- 17) § 101 Цивільного кодексу.
- 17а) Закон № 201/2008 З. з. про заміну аліментів та про внесення змін до Закону № 36/2005 З. з. про сім'ю та про зміни та доповнення до деяких законів зі змінами, внесеними рішенням Конституційного Суду Словацької Республіки №. 615/2006 З. з.
- 17б) Закон № 71/1967 З. з. про адміністративне провадження (адміністративний порядок) зі змінами.
- 176) § 11 абзац 11 Закону № 576/2004 З. з. про охорону здоров'я, послуги, пов'язані з наданням медичної допомоги та про внесення змін до деяких законів зі змінами.
- 18) Наприклад, Закон № 600/2003 З. з. про допомогу на дітей та про внесення змін до Закону № 461/2003 З. з. про соціальне страхування зі змінами, Закон № 571/2009 З. з. про батьківську допомогу та про внесення змін до деяких законів, зі змінами, Закон № 383/2013 З. з. про допомогу при народженні дитини та допомогу на кількох дітей, народжених одночасно, а також про внесення змін до деяких законів зі змінами, внесеними Законом № 185/2014 З. з.

